

Ave Maria

November

1949

AVE MARIA

Nabožni mesečnik za verno slovensko ljudstvo

Lemont, Illinois

Izdajajo

Slovenski frančiškani
v Združenih državah Amerike

Naslov — Address:

AVE MARIA

Box 608

Lemont, Illinois

Telefon: Lemont 494

Naročnina—Subscription rate:

U.S.A., \$2.50 letno

Izven U.S.A., \$3.00

Naročnina Tvoja je dar v podporo ubožnejšim slovenskim fantom, ki se izobrazujejo za slovenske duhovnike v lemontskem semenišču.

Naročnikov in dobrotnikov se spominjamo v lemontskem samostanu v svojih molitvah, pri sv. mašah, in pri drugih duhovnih opravilih. Opravimo pa zanje tudi sv. mašo in sicer vsako prvo sredo v mesecu.

Urednik — Editor:

FR. MARTIN STEPANICH, o.f.m.

Upravnik — Business Manager:

FR. CYRIL SHIRCEL, o.f.m.

Pomožni upravnik—Ass't manager

BRO. ROBERT HOČHEVAR, o.f.m.

Printed by

AVE MARIA PRESS

Lemont, Illinois

NOVEMBER, 1949

LETNIK 41

VSEBINA

Evangelijski prizori.....	1
Sv. Karol boromejski — P. Alojzij, o.f.m..	3
Marija, Mati duš v vicah.....	5
Janez Puščavnik: 3. Ljudski glas — Nadaljuje Anton Grdina.....	6
Šopek dalij.....	8
Te trde ure — Bogdan Budnik.....	9
Pot k Bogu.....	10
Smrt — kosec — Dr. J. Česnik.....	11
V objem misijonov — P. Rudolf, o.f.m.....	12
Križem kraljestva križa — P. Martin, o.f.m.....	18
S križem in sidrom (konec).....	20
Trpljenje posvetnih duš v vicah.....	23
Pokojišče mrtvih — Alojzij Tome.....	25
Lemontski odmevi — Samostanski firbec..	26
Kramljanje na zapečku.....	29

Published monthly — except October, when published semi-monthly — by the Slovene Franciscan Fathers of Lemont, Illinois, in the interests of the Slovene Franciscan Commissariat of the Holy Cross.

Entered as a second class matter at the post office of Lemont, Illinois, under the act of March 3, 1879. Acceptance of mailing at special rate of postage provided for in section 1103, act of October 3, 1917. Authorized July 14, 1945.

Evangeljski prizori

PO SVOJI ZADNJI večerji je šel Jezus z dvanajsterimi ven iz Jeruzalema na bližnjo Oljsko goro. Tam na Getzemanskem vrtu je Gospod že večkrat molil, pa ga tudi nocoj vleče srce k molitvi.

Peter in Jakob in Janez gredo ž njim. Kar naenkrat pa začne Gospod od groze in strahu trepetati. V njegovi duši se godi nekaj izvanrednega. Pred seboj vidi vse svoje trpljenje. Samo še malo časa, pa pridejo sovražniki, da ga kot navadnega hudodelca odvedejo. In Jezus gleda pred seboj vse posameznosti svojega trpljenja, vidi pa tudi, koliko nevere in nehvaležnosti bo izkušalo njegovo delo. Vsa reka človeških grehov do konca sveta se vali s svojimi umazanimi valovi pred njegovimi očmi. In, ker je prepustil svojo človeško naravo samo sebi, mora omagati; strah in žalost jo morata prevzeti. Ali je mogoče silnejša žalost in hujši strah? Zato mu iz globine razboljenega srca privre na dan beseda: "Moja duša je žalostna do smrti."

In Gospod poprosi učence, naj ostanejo na tem mestu in naj čujejo ž njim. Da ga pa trije učenci ne gledajo v njegovih grozopolnih mukah, gre za en lučaj kamna od njih in moli sam nebeškemu očetu: "Oče, vse Ti je mogoče, vzemi ta kelih od mene; vendar ne, kar jaz hočem, ampak kar Ti." Človeška čutna narava v Jezusu šepetaje milo prosi, naj jo Bog reši trpljenja, ki jo čaka. A takoj se oglasi njegova volja; takoj mu v umu vstane zavest, da je zato prišel na svet, da izvršuje voljo svojega Očeta. Naj Oče ne gleda na bolesten odpor njegovega človeškega srca, marveč naj se zgodi, kakor je njegova volja.

Za en hip je Gospod potolažen, pa vstane in gre nekoliko pomirjen k apostolom. Ampak ti so zaspali od same žalosti. Kar so bili videli na Jezusu malo prej, je popolnoma premagalo njihovo telesno moč; niso se mogli več vzdržati. Zveličar se obrne najprej na Petra, bodočega poglavarja njegove Cerkve, in reče mu: "Simon, spiš? Nisi mogel eno uro čuti?" Potem pa pravi trem apostolom skupaj: "Čujte in molite, da ne pridete v skušnjava! Duh je sicer voljan, ali meso je slabo."

(Slikal Filip Schumacher)

Sv. maša pomaga dušam iz vic priti

Ljubitelji
Marijini

Sv. Karol boromejski

4. novembra

A VELIKI SVETNIK, katerega je vodil sam Duh božji, je vedel prav dobro, kakšno češčenje se v katoliški Cerkvi spodobi Materi božji. Sveta Cerkev v svojih dnevnicah poje o Mariji Devici: "Ti sama si vsa krivoverstva na celem svetu premagala!"

Ker je pa ravno takrat Evropa bila v veliki nevarnosti, da bi je ne zagrnili nesrečni valovi nove krive vere, je bilo ponovljenje Marijinega češčenja silno potrebno. Zato je usmiljeni Bog, ki vedno čuje nad svojo Cerkvijo, obudil svete može, ki so povzdignili češčenje Matere božje kot najboljši pripomoček zoper pogubljivo krivo vero. Ker je bila pa ravno milanska nadškofija celi Italiji v obrambo zoper nesrečno krivo vero, katera je na Nemškem rodila svoj strup in se širila na vse kraje, je moral ravno tukaj biti zvesti čuvaj in branitelj svete vere. Ravno tukaj v Milanu je moralo češčenje Matere božje biti branilna stena zoper navale tega duhovnega sovražnika. Taki čuvaj svete vere in pospeševalec Marijinega češčenja je bil nadškof Milana, sv. Karol boromejski.

Že iz svoje mladosti je prisrčno častil preblazeno Devico Marijo. Ko so se drugi otroci po svoje razveseljevali, je bil mladi Karol najrajši v

cerkvi posvečeni ljubi Materi božji. Nje se je vedno skazoval hvaležnega da je v mnogih hudih bojih neomadeževano ohranil svojo čistost. Saj si je bil njo izvolil v svojo posebno priprošnjico. Kadarkoli je slišal zvoniti angeljevo češčenje, je urno pokleknil; če je na svojih potih bil ravno na konju, je stopil doli in pokleknil. Vsaki dan je kleče molil sv. rožni venec. Vsaki večer je celo uro v čast Materi božji premolil. Pred njenimi prazniki se je ostro postil.

Ko je bil v svetem mestu, je obiskoval cerkev Matere božje, "Marije Velike," prav velikokrat po noči. Večkrat je celo noč preklečal pred njeno čudodelno podobo. Kadar je hotel kaj posebnega storiti, je šel poprej na kako božjo pot Matere božje. Pri romanju v Loreto je peš hodil dvajset ur daleč.

Sinpremožne rodbine, je obrnil prav veliko svojega premoženja v čast svoji ljubi nebeški Materi. Že v Rimu je olepšal cerkev Marije Velike. Daroval je tej cerkvi več dragocenih kelihov. Prezidal je cerkev "Marijo Angeljsko," ki je ena najiminenitnejših rimskih cerkev. Neizrečeno veliko je storil za velikansko cerkev v Milanu, katero svet občuduje in katero je posvetil rojstvu preblazene Device Marije.

Seveda mu to ni bilo dovolj Mater božjo samo prisrčno ljubiti in častiti. Želel je, naj bi vsi kristjani, posebno še tisti njemu izročeni

v varstvo, ljubili in častili Marijo. Vsak večer je sklical vse svoje domače služabnike, da je z njimi molil. Kateri niso molili duhovnih molitev, brevirja, so molili dnevnice Matere božje. To češčenje nebeške Kraljice je uvedel v semenišču mladih duhovnikov in po duhovnikih med vsem ljudstvom. Semenišča in samostane je izročil Marijinemu varstvu. V vsaki župnjski cerkvi je vpeljal bratovščino svetega rožnega venca. Vsako tretjo nedeljo v mesecu je napravil procesijo, pri kateri so nosili podobo Matere božje. V času prestrašne kuge je zapovedal posebne procesije k cerkvam, ki so bile posvečene preblaženi Devici. Njej, ki je "Zdravje bolnikov," je priporočeval svoje hirajoče bolnike. Njo, ki je "Tolažnica žalostnih," je klical na pomoč v tej siloviti nadlogi.

Ukazal je postaviti nad vrata vsake cerkve podobo Matere božje, ki naj vernike opominja, da po njej pridemo k pravi veri; poprej naj se k njej obrnemo, preden Boga milosti prosimo, da ona s svojo priprošnjo podpira našo revno molitev. S tem je prelepo pojasnil nauk sv. Cerkve, katera v lavretanskih litanijah Marijo imenuje "vrata nebeška."

Sad tega pobožnega češčenja je pričal, da ni nihče osramočen, kdor se zateče k "pomoči kristjanov." Vsa njegova velika škofija je bila obvarovana nesrečne krivovere Nebeška kraljica je svojega zvestega služabnika vzela v svoje materino varstvo. V neki samostan so se vrinile nekatere slabe razvade. Sveti škof se jim je ustavil. Eden

razvajenih udov je bil zato nevoljen; v svoji hudobiji se je tako spozabil, da se je neki večer tihotapno splazil v domačo kapelo svetega škofa in strelil nanj. Škof izroči svojo dušo Bogu. Ali glej čudo! Krogla pusti le črn madež na škofovi obleki in pade na tla. Košček svinca predere tudi do njegove kože, pa ga ne rani. Le znamenje je ostalo na koži, ki je pričalo se po njegovi smrti, kako ga je Marija varovala. Ta čudež mu je le še pomnožil češčenje Matere božje.

Kakor je sveto živel, tako je tudi sveto umrl. Celó njegovo življenje je bilo posvečeno službi božji in skrbi za zveličanje bližnjega. V tej službi ga je Gospod poklical k sebi ter mu dal primerno plačilo. Ko je potoval po obširni škofiji in obiskoval svoje ovčice, je preveliki trud prevzel njegovo telo, ki je bilo že oslabeledo po mnogih nadlogah. Urno se mu bliža njegova zadnja ura. Vdan v voljo božjo in vesel sprejme svete zakramente in njegova po Bogu hrepeneča duša zapusti brez boja oslabeledo telo.

Po vsi pravici je sv. Karol lahko rekel z Davidom: "Gorečnost za Tvojo hišo me razjeda." Hiša božja je sv. katoliška Cerkev; veliko hudega jo je obvaroval in jo ohranil čisto. Hiša božja je tempelj božji. Tretji del svojih obilnih dohodkov je obrnil v olepšavo Gospodovih templjev. Hiša božja je naša duša. Njegova sveta gorečnost je prevzela vse njegove telesne moči. Umrl je četrtega novembra, šele šestinštirideset let star. Njegove zadnje besede so bile: "Gospod Jezus, jaz pridem."

MISIJONSKI NAMENI ZA LETO 1949

NOVEMBER

Molimo za mir in edinost na otoku Madagaskarju.

Kmalu po smrti se je prikazal očetu Adornu, obdan z veličastno svetlobo ter mu rekel: "Jaz sem zveličan; tudi ti boš kmalu prišel za menoj." Tako se je tudi zgodilo. Bog ga je poveličal z mnogoterimi čudeži.

Med njegovimi nauki beremo sledeče: Znamenja, po katerih spoznavamo, da Boga ljubimo, so tale: 1. Če radi na Boga mislimo; 2. radi v hiši božji ostajamo; 3. radi o Bogu ali z Bogom govorimo; 4. radi o njem slišimo govoriti; 5. radi svoje premoženje damo za božjega imena voljo; 6. radi zavoljo Boga zopernosti

prenašamo; 7. radi božje zapovedi spolnujemo; 8. ljubimo, kar Bogu ugaja; 9. če se nam začne svet studiti; 10. če tiste ljubimo, ki so božji namestniki ter jim spodobno čast skazujemo.

O moj Bog in Gospod, dodeli mi milost, da po zgledu tvojega služabnika Karola spoznam revščino tega sveta, lepoto kreposti in veličastvo Tvojega kraljestva ter si vedno prizadevam svetu odumreti in Tebi živeti!

P. ALOJZIJ MADIC, o. f. m.

MARIJA, MATI DUŠ V VICAH

NAŠ ZVELIČAR je Marijo postavil za mater vesoljnemu človeštvu, ko ji je pod križem stoječi izročil sv. Janeza z besedami: "Glej, tvoj sin!" Radi tega nas ljubi božja Mati kot svoje lastne otroke.

Vendar pa nismo le mi na zemlji njeni otroci, marveč so to tudi verne duše v vicah in do njih ima Marija najnežnejšo materino ljubezen. Razveseli jo to, da sme verne duše rešiti iz očiščujočega ognja v vicah ter jih pripeljati k svojemu božjemu Sinu v nebeški blaženosti.

Torej delajmo veselje njenemu brezmadežnemu Srcu s tem, da ji darujemo obilne žrtve in molitve za uboge duše v vicah.

Resnica je, da je Bog obdaril svojo Mater s tolikimi milostmi in zaslugami, da bi ona mogla po svojih zaslugah in po svoji priprošnji izprostiti prav vsako dušo, ki je v vicah, tako da bi bile vice popolnoma prazne – ako bi to bila volja božja. Vemo pa, da ima Bog, ki je neskončna modrost in pravica, svoje načrte za verne duše in jih ne bo izpustil iz vic, dokler ne bo tega dovolila njegova neskončna volja. In Marija, ki je popolno vdana v njegovo voljo, ne prosi, da

bi bile vse duše naenkrat rešene vic, ampak samo tedaj, ko Bog to želi.

Sveti Dominik je rekel, da eden poglaviti namen sv. rožnega venca je to, da z njim pomagamo vernim dušam iz vic. Blaženi Alan spričuje, da so se mnoge hvaležne duše prikazale redovnikom, ko so molili sv. rožni venec za nje. Dejal je tudi, da za sv. mašo in sv. obhajilom ni večje pomoči za verne duše kot je je v molitvi rožnega venca. Po tej molitvi so bile iz vic rešene že neštevilne duše, ki bi bile drugače morale ostati v vicah še dolga leta.

Sv. Alfonz Ligvori pravi, da če hočemo biti vernim dušam v pomoč, jih moramo vedno priporočati Mariji, posebno pa moramo ji darovati sv. rožni venec zanje.

Marija je pri Fatimi iskreno prosila za vsakdanjo molitev rožnega venca, da bo tako čim prej zmagalo njeno brezmadežno Srce. Razveselimo jo torej z vsakdanjim rožnim vencem, ki ga naj opravljamo po njenih namenih. Darujmo ji tudi odpustke, ki jih dobimo po rožnem vencu, za verne duše v vicah, zakaj one so njeni otroci. Po vsakdanjim rožnim vencem lahko pospešimo kraljestvo Jezusa in Marije na zemlji in lahko pomnožimo število svetih v nebesih.

Janez Puščavnik

3. Ljudski glas.

Nadaljuje ANTON GRDINA

VSI PRESERCI in okolica daleč naokoli je hvaležna p. Kazimirju Zakrajšku, da je začel pisati o svetniškem možu Janezu Puščavniku. Hvaležna je pa tudi uredniku lista "Ave Maria", da je dal prostora zanj. Hvaležni so preserskemu župniku, Rev. Mihaelu Perčiču, za njegov članek.

Sedaj bo pa za slovensko svetovno javnost gotovo zanimivo, kako in kaj pa pravi ljudski glas o njegovem svetništvu. Ljudski glas je božji glas, pravijo. Tudi sv. Cerkev se drži tega pravila, zato se pri razglaševanju svetnikov vsekdar ózira najprej na ta ljudski glas in ga sprejema kot božji glas in šele na ta način začne preiskave o resničnosti njegovega svetništva.

Zato bo sedaj gotovo zanimivo, kakšen je ta ljudski glas v lastni fari in okolici o svetništvu Janeza Puščavnika. Tisti, ki so bili po letih njegovi vrstniki, so seveda že vsi mrtvi. So pa še živi mnogi, ki so ga poznali v njegovih poznejših letih in sicer dobro poznali, ker so živeli skupaj z njim v eni farni skupnosti. In o tem ljudskem glasu o Janezu Puščavniku iz Preserja vam pa priobčujem tole poročilo, ki sem ga dobil od zanesljive starejše osebe iz Preserja, katero lastnoročno pisano poročilo se bo skrbno shranilo za kako morebitno vporabo v poznejših dobah.

JANEZOVA MLADOST

JANEZ SUHADOLNIK, katerega je pa vsa dolga leta poznala vsa občina in okolica daleč naokoli kot Puščavnika, in ga spoštovala kot izrednega svetniškega moža, je bil rojen v Preserju 8. maja 1843.

v hiši številka 4 pri Čepetovih. Bil je sin brata gospodarja te hiše, Matije Suhadolnik. Toliko je gotovo, da je bil kot otrok in deček vzgojen v tej hiši. Moral je najbrže prav zgodaj izgubiti svoje starše, da ga je sprejel njegov stric v svojo hišo in skrbel zanj.

Vsi tedanji njegovi vrstniki so že pomrli. Vendar pa vedo vsi stari in starejši Preserci povedati veliko lepega o njem iz njegovih deških in fantovskih let. Vzbuja je s svojim obnašanjem in življenjem pozornost cele občine tako, da so jim njih starši in Janezovi vrstniki pogosto govorili o njem in pripovedovali razne lepe stvari iz njegovega mladega življenja. "Poglej Janeza!" so ga postavljali svoji mladini za zgled.

Veliko lepega vedo starejši še danes pripovedovati o njem kot dečku. Bil je sicer živahen, kakor so dečki njegovih let, in vedno vesel. Posebno pozornost vseh je pa vzbujala njegova izredna pobožnost in velika ljubezen do molitve. Že pri delu so opazili vsi, da je molil. Pogosto je pa že kot deček rad skrivaj odšel v cerkev sv. Vida, ki je bila prav blizu hiše. Tam so ga večkrat našli v kakem kotu zatopljenega v pobožno molitev. Ostajal je tam včasih kar po več ur. Če ga ni bilo doma, pa so ga iskali, so domači že kar vedeli, kje naj ga iščejo, namreč v cerkvi.

Kot pastirček na paši, če je bil sam, je veliko molil. Za kak grm se je skrnil, tam pokleknil in molil. V družbi z drugimi vaškimi pastirji jih je pogosto pregovoril, da so

skupaj molili rožni venec in kake molitve, katerih je Janez znal veliko in jih je učil. Tudi pel je rad, zlasti Marijine pesmi. Prav v njegovem času sta živela dva znamenita slovenska skladatelja, ki sta v svojih pesmih zadela čutečo slovensko dušo in skladala pesmi v narodnem duhu, da so se hitro širile po celi Sloveniji. To sta bila Rev. Gregor Rihar in Vauken. Njiju pesmi so postale narodne slovenske cerkvene pesmi in se pojo še danes po vseh slovenskih cerkvah. Vsako novo pesem, ki jo je slišal v cerkvi, se je hitro naučil, si prepisal pri organistu besedilo in jih prepeval sam in s tovariši. Starši so zelo radi videli svoje otroke v Janezovi družbi. "Kjer je Janez, vemo, da bo na paši vse v redu!" so govorili. Pastirji so doma pripovedovali o Janezu, kako jih pripravi k molitvi in k petju. Kjer je bil deček Janez, tam nikdar ni bilo kake otroške razposajenosti ali nedostojnosti. Janez tega ni trpel in vsi so ga tako spoštovali, da si kaj takega nikdar niso upali. Bil je kakor nek voditelj. Tudi jim je znal vsikdar toliko lepega povedati o Bogu, o Mariji, svetnikih in iz zgodb svetega pisma, da so ga že radi tega vrstniki radi imeli.

Seveda je bil tudi doma v hiši svojega strica zgled ubogljivega in skromenga dečka, da so ga radi imeli in niso nikdar imeli z njim kakih sitnosti ali težav.

Enako nekaj izrednega kot deček je bil tudi kot fant. Tako izrazit je bil med njimi, da se je vsem zdel nekaj posebnega. Držal se je sicer najraje doma ali cerkve, vendar je

bil pa kar rad tudi v družbi svojih sovrstnikov. Ob večerih ni nikdar zahajal na vas s fanti, kar so mu pa pokvarjeni fantje zamerili in se radi ponorčevali iz njega, za kar se je pa Janez ni zmenil.

"Vsak dela, kakor misli, da je prav! Tako tudi jaz!" jim je odgovarjal sicer smehljaje, vendar pa odločno. Potedanji navadi slovenskih hiš, je zmolil po večerji z družino rožni venec in šel spat. Čez dan, zlasti ob nedeljah in praznikih je pa rad šel med fante in bil rad v njih družbi in so ga tudi vsi dobri fantje radi imeli, ga vabili k sebi, ali prihajali k njemu na njegov dom.

Tudi v fantovski družbi je bil vedno vesel, živahen in šaljiv, pri tem pa vsikdar resno skromen in dostojen. V njegovi navzočnosti si tudi fantje niso upali rabiti kletvice ali nedostojne besede že kar iz nekega spoštovanja do njega. Če se je pa kdo izpozabil, pripovedujejo stari ljudje, da je takoj resno karajoče in očitajoče pogledal, da je vsakemu kar sapo zaprlo. Ob takih prilikah je vprl v takega tovariša svoje drugače vedno smehljajoče oči resno in ga mirno gledal, kakor da bi ga hotel molče pokregati.

Tudi kot fant je rad pel in rad zbiral okrog sebe vaško mladino, da so prepevali svete pesmi. Starejši ameriški rojaki se bodo gotovo spominjali iz domovine, kako je bila skoraj po vseh vaseh navada, da se je ob nedeljah in praznikih zbirala vaška mladina po vrtovih in prepevala svete pesmi. Tako na primer o veliki noči so popoldne vasi kar odmevale lepih velikonočnih pesmi

Splošni molitveni nameni

NOVEMBER

Molimo, da bi katoličani globlje spoznali svojo vero.

mladine in proslavljale veliki praznik. Enako ob drugih praznikih. Nekateri trdijo, da je bil te navade začetnik Janez Puščavnik, da se je iz Preserja razširila daleč na okoli.

Ženske družbe, katere se je sicer ogibal, vendar ni zavračal. Toda tudi v tej družbi je bil Janez prav enako, kakor v fantovski, enako dostojen, vendar šaljiv in je tudi na žensko mladino blagodejno vpljival s svojimi nazori, s svojim življenjem in s svojo pobožnostjo.

JANEZ POLJSKI DNINAR

NEKAKO v dvajsetem letu si je moral začeti sam služiti svoj vsakdanji kruh. Postal je dninar in hodil po hišah pomagat pri poljskih delih. Ako bi bil šel kam služiti kakor hlapec, se je bal, da bo preveč moten v načinu svojega življenja, ker bo preveč odvisen od volje in muh raznih gospodarjev. Stric Čepe mu je dal samo stano-

vanje, za vse drugo si je moral sam skrbeti. Tako se je odločil, da bo raje dninar in hodil po dninah in tako, - sicer si služil svoj kruh, četudi reven, vendar bo prost, da bo sledil svojemu srcu in posvetil veliko svojega časa tudi Bogu in svoji duši.

Tako pripovedujejo, kako so ga radi imeli po celi občini. Kadar so potrebovali koscev, mlatičev, oračev ali za gozd, so vsi vsikdar najprej skušali dobiti Janeza. Njegovi nastopi po hišah so bili taki, da so pri vseh vzbujali samo spoštovanje. Da, začutili so vsi kar neko blagodejno moč in nek srečen vpliv, ki ga je Janez prinesel v hišo. "Kamor Janez pride," se je govorilo po celi občini, "prinese vselej seboj tudi božji blagoslov!" Kar nekam vse je šlo po sreči. Pa tudi njegova vestna pridnost mu je pridobivala srca vseh. Ni ga bilo treba nadzirati, tudi ne priganjati k delu. Saj je vedel, kaj je njegova dolžnost.

Stari ljudje po fari, ki so bili takrat otroci po teh hišah, vedo pripovedovati, kako je Janez skrbel povsodi, da se je tudi molilo. Če se v kaki hiši, kjer je bil, ni molil zvečer rožni venec, je Janez takoj po večerji predlagal gospodarju, kakor tudi sodelavcem, da so z njim pokleknili in odmolili rožni venec. Nekaterim se je to malo nerodno zdelo, vendar pa jim je ravno to vzbujalo neko posebno spoštovanje do njega. Če je pri delu bilo mogoče in je videl med sodelavci razpoloženje za petje, je kar zapel kako pesem, pa so se mu drugi pridružili in vesela sveta pesem se je glasila s polja, s senožeti, s kozolcev, s podov in njiv in ljudem se je kar dobro zdelo.

"Janez, ti bi bil kar dober za našega 'fajmoštra,'" so mu šaljivo govorili.

"O, te časti pa nisem vreden, zato mi Bog tudi dal ni!" se jim je

Šopek dalij

Pred belim kipom fatimske Gospe se šopek dalij, blagoslov zemlje, v lepoti klanja.

Madonna se smehlja: beguncev dar, postavljen na surov lesen oltar, ljubezen prosi...

Popil je v rožah roso sončni dan, šolze je skrila Njena mehka dlan v očeh potrtih...

Pred belim kipom Matere zemlje se šopek dalij klanja kot srce v ljubezni vdani...

(Spesnil neki begunec v D.P. Camp v Peggezu. Poslal dr. Basaj.)

smehljaj v odgovor.

Od svojega revnega zaslužka vedo mnogi povedati, kako je skrivaj podpiral revne in zapuščene reveže in bolnike. Sicer je to skrival in vsikdar zahteval od obdarovanca, da mora molčati, pa se je le razvedelo.

JANEZ SI POSTAVI SVOJO - PUŠČAVO

V LETIH PO 1880, je izseljenska bolezen napadla tudi Preserje in kmalu zelo razširila po občini in celi okolici, Borovnici, Vrhniki, Rakitni in Igu. Vedno več jih je zapuščalo svoj dom in hitelo za srečo najprej v Brazilijo in pozneje v Severno Ameriko. Janez se je večkrat izrazil, da se ne bo nikoli ženil, da bi si ustanovil družino. Hotel je ostati fant in kot tak služiti Bogu in ljudstvu. Toda kako priti vendar do lastnega doma? Pa si je mislil, da bi mu k temu morda lahko pomagala Amerika. In res je Janez nekega lepega dne povezal svoj "punkeljček" in odšel z več drugimi sosedi v Ameriko, kjer se je naselil v Clevelandu.

Kako je živel Janez v Ameriki, to boste vi, Amerikanci, bolje vedeli kot mi tu doma. Toliko vemo doma, da jo je prav kmalu, po par letih, pri mahal domov.

"Janez, ti si se pa hitro naveličal Amerike!" so mu sosedje govorili.

"Veste, to je tako: V Ameriki se skrbi samo za telo, za dušo pa nič!" je odgovarjal. "Za me Amerika ni!"

Prinesel je pa vendar iz Amerike toliko prihrankov, da si je postavil svojo puščavo. Kupil je v Zagrižnici pod Preserjem malo "gmajno," kar pomenja pri nas nerodoviten pust in kamenit prostor, kot tak zanemarjen. Ogradil si ga je po našem običaju s ograjo iz zložnega kamenja, katerega je znosil

iz "gmajne," in tako očistil svet za njivo in vrt. Na prostore z živo skalo je pa navozil prsti, da mu je rodila. Del "posestva" je spremenil v njivo in vrt, del pa v sadovnjak, katerega je zasadil s sadnim drevjem. V nekoliko letih je tako spremenil to "gmajno" v jako lep košček posestva, ki ga je preživel vse njegovo dolgo življenje. Postavil si je leseno bajto s hlevom za kravico in se tu nastanil ločen proč od ljudi.

Tu je preživel skoraj 60 let svojega življenja, v samoti in tihoti, v delu in molitvi. Postavil si je tudi ulnjak, ker je ljubil čebele, ki so ga zalagale z medom mesto sladkorja. Tu pri čebelnjaku je presedel poleti marsikako uro, opazoval čebele pri njihovem delu, ali čital svete knjige in premolil. Tu je tudi presedel skupaj z obiskovalci, ki so ga obiskovali.

(Dalje prihodnjič)

Te trde ure

Te trde ure nas tepo kot biči...
Nešteto drobnih žrtev nas mrtviči,
nešteto trnov vsak dan se zapiči
v srce - pa vse to nas ne izmaliči,
in tisoč kladiv v svoji moči vsej
načrtov naših ne zdrobi, uniči -
mi trdnejši, močnejši kot doslej
v bolj božji red in svet gremo naprej!

Vse strele nas ne morejo zdrobiti!
Čeprav bi dali nas na križ pribiti,
ne mogli naših src bi ugasiti!
Pred bučnimi dogodki varno skriti
zori mo majhni v čistosti srca
za vek, ko mogli bomo v njem sprostiti
vse skrite sile, sveto moč duha
in prenoviti z njim obraz sveta.

Bogdan Budnik

66. Naše telo takoj po smrti.

1. "Spomni se, človek, da si prah in v prah se boš povrnil!" Zdaj še vidiš, čutiš, govoriš in se giblješ. Dan bo prišel, ko ne boš več videl, ne čutil, ne govoril in se ne gibal. Ko se bo tvoja duša ločila od telesa, bodo tvoje telo pojedli črvi in se bo spremenilo v prah. Tvoja duša bo pa šla v večnost, ki bo, ali srečna ali nesrečna, kakor si bo s svojimi deli v življenju zaslužila.

Molitev

O Bog, zaslužil sem si samo Tvojo nevoljo in kazen pekla. Toda Ti nočeš, da bi obupal, temveč se spokoril in Te ljubil ter stavil vse svoje upanje vate.

2. Predstavi si svoje telo, od katerega se je pravkar ločila duša. Poglej to telo, ki je še v postelji. Glava je sklonjena na prsi, lasje so zmršeni in še mokri od mrzlega mrtvaškega potu, oči so vdrte, obraz pepelnato bel, ustnice in jezik sta črna, vse, da vzbuja grozoto pri okolistoječih. Glej, dragi kristjan, v kaj se bo v kratkem spremenilo tvoje telo, kateremu sedaj tako skrbno strežeš.

Molitev

O moj Bog, nič več se ne bom ustavljal Tvojim milostljivim klicem. Kaj mi je ostalo od vsega zadovoljevanja svojemu telesu drugega kot pekoča vest, ki me stalno muči? O, da bi bil raje preje umrl, kakor da sem Te kedaj razžalil.

3. Ko se bo telo začelo razkrajati, bo postalo še groznejše. Komaj štiri in dvajset ur, pa bo že truplo začelo postajati neprijetno. Okna stanovanja treba odpreti in rabiti dišave, da oduren duh ne okuži cele hiše. Sorodniki in prijatelji hite, da ga spravijo v grob. Morda je bil odlična osebnost. Kaj mu sedaj pomaga nega telesa? Samo da pospešuje njegov razkroj in povečava neprijeten mrtvaški duh.

Molitev

Predragi Zveličar, četudi sem vedel, da z grehom zelo žalim Tebe, pa sem ga vendar storil. Da sem si dovolil kratkotrajno naslado, sem bil pripravljen žrtvovati neprecenljiv zaklad Tvoje milosti. Z žalostjo se sedaj vržem pred Tvoje noge. Odpusti mi po Krvi, ki si jo zame prelil. Sprejmi me zopet v svojo naklonjenost in me kaznuj, kolikor hočeš. Radovoljno sprejem vsako kazen, samo da mi ne vzameš svoje ljubezni. Ljubim Te, moj Bog, iz celega srca. Ljubim Te bolj kot samega sebe. Daj mi, da Ti bom ostal zvest do konca svojega življenja.

Marija, moje upanje, prosi zame!

67. Naše telo v grobu.

1. Pomisli, kristjan, v kaj se bo tvoje telo spremenilo v grobu. Postalo bo najprej blede in potem črno. Plesnoba umašana bele barve bo pokrila meso, iz katerega bo začela teči gnojna tekočina. V tej plesnobi se bodo začeli rediti ne-

šteti črvi, ki se bodo gostili z gnojnim mesom. Podgane in druga mrčes se bo pridružila tej pojedini in prežala na ubogo truplo, nekateri zunaj, drugi znotraj. Poglej, v kako stanje bo uničeno tisto telo, radi katerega si tolikokrat Boga žalil, da si mu ugodil.

Molitev

Ne, moj Bog, nikdar več Te ne bom žalil! Preveč je bilo že mojih žaljenj. Razsvetli me in pokrepi me proti vsem skušnjavam.

2. Potem bodo odpadli lasje s tvoje glave. Tvoja rebra se bodo najprej pokazala in kmalu potem tvoje strohnjene roke in noge. Črvi, ki bodo povžili tvoje meso, bodo slednjič drug drugega požrli. Tako ne bo ostalo od tebe drugega kot trohneč okostnjak, ki bo pa s časom razpadel na kose. Glava bo odpadla od telesa in kosti druga od druge. Glej torej, kaj je človek kot umrljivo bitje!

Molitev

O Jezus, imej usmiljenje z menoj! Koliko let nazaj sem zaslužil, da bi gorel v peklu. Pozabil sem na Te, moj Bog, toda Ti nisi pozabil name. Odpusti mi, prosim Te, in ne daj, da bi Te še kedaj pozabil. Ko me skušnjave napadejo, o, naj se vselej zatečem k Tebi za pomoč.

3. Glej slednjič tega veselega mladenciča, vojaka, katerega so imeli še pred kratkim za življenje in dušo družbe. Kje je sedaj? Pojdi v njegovo hišo. Nič več ga ni tam. V njegovi postelji leži drugi, vse njegove stvari so vzeli drugi in si med seboj razdelili njegovo imetje in orožje. Če ga hočeš videti, poglej v njegov grob. Tam boš pa videl le gnilobo in sicer strašno in nagnusno. Svetniki božji, res ste srečni, da ste iz ljubezni do Boga, katerega edino ste na svetu ljubili, bili tako modri, da ste zatajevali svoje telo. Danes se vaše kosti časte na oltarjih in vaša duša je blažena v uživanju Boga iz obličja v obličje. Vaša telesa se bodo poslednji dan zopet zdru-

žila v vašo dušo in bodo tovarišice v blaženosti, kakor so bile nekdanje tovarišice v trpljenju.

Molitev

O Bog, nisem žalosten, temveč se veselim, da bo moje telo enkrat izročeno trohnobi in črvom, radi katerega sem Te tolikokrat žalil. Žaloste me pa gotovo zločini, katere sem storil proti Tebi, ker si neskončna Dobrota. O Jezus, ljubim Te in Te nikdar, nikdar več ne bom žalil.

Marija, božja Mati, prosí zame!

Moja duša se mi zdi kakor Marijina Cerkve, kjer so vse stene polne zahvalnih podob, za prejete milosti.

Smrt - kosec

*Smrt je kosec božji
Žito kosi,
ko Bog veli.
Brusi koso
z oslo grozno.
Koso vihti,
hitro kosi.
Smrt je kosec božji.
Zjutraj lepo
rože cveto.
Zvečer leže,
mrtve so že,
ko zvon zvoní,
v plan se glasi:
Smrt je kosec božji!*

Dr. J. Česnik

(Nadaljevanje)

"GENERAL W. H. GORDON"

LADJA "General W. H. Gordon" nas je čakala v pristanišču. Krasen prekooceanski orjak: 18.000 tonski, 189 metrov dolg, prava palača s šestimi nadstropji. Vozi pa devetnajst vozlov na uro. Dobili smo krasno kabino za šest ljudi, katero je imel na skrbi neki služabnik, po rodu Danec.

Ob dvanajstih se je orjak premaknil. Z Bogom Amerika!

Po večerji smo v kabini proslavili Valentinov god. Napitnice v nemškem, italijanskem, slovenskem, angleškem in "kitajskem" jeziku! Pesmi, poslastice in liker so dali slovesnosti pravi ton, med tem ko je "General Gordon" s svojimi tisoč potniki mirno rezal modro valovje Tihega oceana...

Vožnja je bila zares krasna! V nekaj dneh polno poznanstva. Pa o sopotnikih bi mogel napisati cel roman. Zanimivi ljudje, vseh narodnosti, vseh slojev in vseh ver... Pa vsi prijazni, zlasti do misijonarjev. Na parniku smo živeli kakor v

kaki redovni hiši. Maševali smo v kabini na treh prenosnih oltarjih. Uredili smo si dnevni red, med katerim je bila celo točka: sveti oficij - torej korna molitev. Enako smo skupaj molili sveti rožni venec, litanije in imeli premišljevanje. Torej zares pravi samostan. V prostem času pa sem bil večinoma na krovu. Ljubim morje in njegovo moč. Krasen je pogled na to modro gladino, ki se včasih dvigne tudi v 6-8 metrov visoke valove.

Ostali pa so se držali bolj v kabini. Zlasti vse tri italijanske soprokatje je zdelovalo. Mi slovenska lipa je precej časa kljubovala morskimi boleznimi. Končno - četrti dan vožnje - pa jo je le podrlo. Toda obležala ni... Le jed mu ni dišala in Pozejdonu sem moral dati svoj davek. Kruto morje!

Peti dan, dne 19. februarja, smo se bližali...

HAVAJSKIM OTOKOM

Ob šestih zjutraj nas je sprejelo v objem pristanišče Honolulu.

Havajski otoki! Pravljična dež-

ela, kjer vlada večna pomlad. Vse v cvetju in zelenju, kakor brez olupšavanja opisuje to krasoto v "Očetu Damijanu" pisatelj Hunnerman. Vročje pa kar preveč.

Smeli smo izstopiti. Takoj smo se podali na ordinariat, kjer smo bili lepo sprejeti. Ker smo imeli ves dan časa in smo se prikupili nekemu duhovniku, ki je razumel nekoliko italijansko, nas je ta povabil v avto in vozili smo po otoku! Zastonj smo si ogledali zemeljski raj v pravem pomenu besede. "Oculus non vidit..." - "Oko ni videlo." Vendar sem dejal zvečer: Naša preljuba slovenska gruda je pa vseeno najlepša...

Ob devetih zvečer smo morali biti zopet na parniku, ki se je okrog polnoči premaknil. Obkrožili smo otočje in zapluli mimo Molokaja, katerega obrisi v temi so mi zopet oživel spomine na očeta gobavcev, Damijana de Veuster. Tu je deloval veliki apostol in iz otoka smrti napravil raj, dokler ni končno sam podlegel zavratni morilki-gobavosti.

Nato pa osem dni brez kopne zemlje! Drugi dan po pristanku na

na Havajih smo prekoračili 150 pol-dnevnik, mednarodni datumski pas (International Date Line). Doslej smo bili dvanajst ur po srednje-evropskem času, odslej pa bomo dvanajst ur pred njim. Torej smo preskočili v naših koledarjih točno en dan in sicer 23. februar. Za en dan nam torej ni bilo treba moliti brevirja, pa naj se moralisti še tako križajo. Kdopa bo molil za dva svetnika naenkrat?!

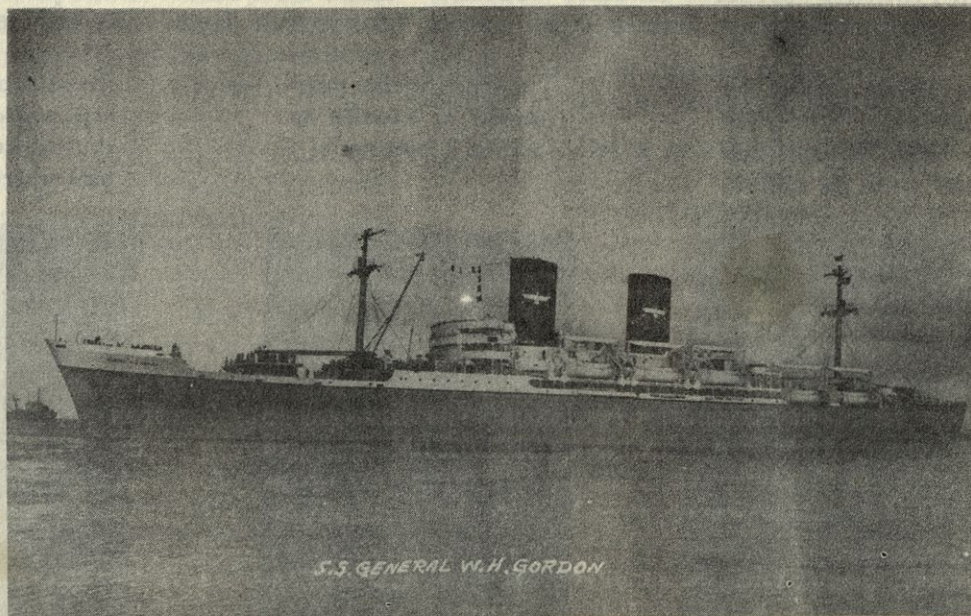
Vedno ne gre brez težav. Po zgledu sv. Pavla smo tudi mi malo zaplesali in sicer dne 27. februarja. Valovi so se dvigali in butali visoko čez nas... Pa vendar je naš orjak lahko rečem-mirno prenesel borbo z razbesnelim morjem. Tolikopa ga je le utrudilo, da smo prišli v pristanišče z dvanajsturno zamudo.

Dne 29. februarja - po dolgih dneh visokega morja - smo namreč zagledali zemljo. Pozdravila nas je

JAPONSKA

Ob petih zvečer smo pristali v Jokohami. To je pristanišče, nekako štirideset kilometrov oddaljeno od

Ameriška ladja "General W.H. Gordon", na kateri so se frančiškanski misijonarji peljali na Daljni Vzhod, kot piše pater Rudolf.

japonskega glavnega mesta, Tokia. Hoteli smo na kopno, toda bilo je strogo prepovedano. Le kdor ima zdravniško spričevalo, da je prejel štiri vrste cepljenja, dobi dovoljenje. Mi pa smo imeli le dva. In vendar smo imeli srečo, ki nas spremlja vedno, kamorkoli pridemo! Naslednji dan smo namreč kljub prepovedi zapustili ladjo. Straža pri vratih je bil namreč neki Amerikanec, praktični katoličan. Ta je ob pogledu na naša zdravniška spričevala zatisnil eno oko in nas z glasnim "all right!" spustil na prosto. Seveda se nismo zadovoljili samo z Jokohamo, ampak smo jo mahnilo naravnost v Tokio.

Na Japonskem vozijo dve vrste vlaki. Civilni, za domačine in ameriški. Seveda pa smo mi sedli "iz ponižnosti" v civilnega, in bi nas kmalu ameriški vojak aretiral. Pa ni bilo nič hudega, le vsi smo se smejali. Saj je na prvi pogled videl, da smo tujci. Spravil nas je v USA ekspres, ki je zdrvel proti vlemestu, da smo se kar čudili, da ga ne vrže s tirov. In za tujce je tu zastoj!

Takoj smo dobili poznanstvo z ameriški oficirji in tako kosili v Centralnem hotelu. Tu plačuješ samo

z vojaškim denarjem. Vse staknemo, kaj?

Japonci so silno vljudni ljudje. Enega sem na cesti po nesreči zadel s komolcem. Pa predno sem se mu opravičil, je že on napravil globok poklon. Zanimiva so dekleta in žene s svojimi svilenimi, pisanimi ali samo modrimi, oblekami. Stopicajo pa kot kure. Saj drugače ne morejo: krila do gležnjev in prezanimivi čeveljčki jim hitre hoje sploh ne dopuščajo.

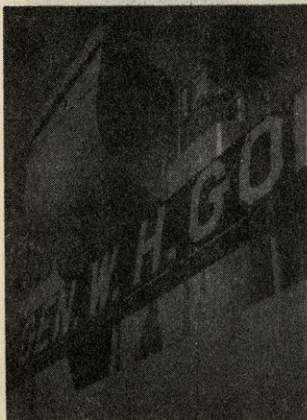
Kaj takega tudi v New Yorku ne vidiš, kjer je vse po avtomobilih. A tu je ljudstva kot mravelj. Vse mrgoli... Vsaka družina ima gotovo vsaj osem do deset otrok. Neko dekletno - vsaj sodil sem jo za dvajsetletno - je imelo že štiri okrog sebe. Pa vsi ljubki kot iz sladkorčka.

Hoteli smo obiskati P. Pavla Pfisterja, s.j., rektorja velikega tokijskega semenišča, bocenskega rojaka pp. Valentina in Jožefa. Pa ga ni bilo doma. Toda ko smo se vrnili na parnik - komaj smo našli pot iz mravljišča - nas je čakal obisk: ameriški oficirji iz Tokia in p. misijonar, katerega smo zaman iskali. P. Pfister nam je pripovedoval zanimive stvari. Kakor je na Kitajs-

Še zadnji pogled na Ameriko... P. Rudolf na ladji "General Gordon" - če ga vidite...

Tu zopet vidite misijonarja p. Rudolfa na ladji na Tihem morju.

Frančiškanski misijonarji na Havajskih otokih. P. Rudolf sedi (v beli srjaci).

kem največ kristjanov tam, kjer so v boksterski vstaji leta 1900. pomorili največ mučencev, tako je tudi na Japonskem. Nagasaki, kjer so bili križani prvi japonski mučenci, ima danes največ in izredno dobrih kristjanov. In danes se je vsa Japonska odprla. Ljudska srca so prazna, odkar je cesar izjavil, da je le navaden umrljiv človek. Razočaranje pa je rodilo hrepenenje po Neznanem Bogu... Toda misijonarjev ni, ki bi v to mehko zrahljano zemljo vsejali seme svetega evangelija. Kako je p. misijonar tožil...

Tri ure smo se ogovarjali in zaključili pogovor s trikratnim navdušenim "Prosit!"

Dne 1. marca ob desetih zvečer pa smo zopet dvignili sidro, da napravimo še zadnji korak proti obljubljeni deželi. Še isti dan so nam objavili, da bomo prišli zaradi viharja v Šanghaj šele tretjega marca, ne drugega, kakor je pisano na voznem redu. Tudi prav!

Dne 2. marca zjutraj smo se že zbudili na Kitajskem morju. Japonsko smo pustili za seboj. Pa kakšna razlika! Dočim smo na Pacifiku občudovali krasno morsko modrino, sem nad Kitajskim morjem kar ostrmel. Ob ladjine boke je pljusalo čudovito zeleno morje. Še nisem videl tako lepe zelene barve. Zares nepozaben pogled!

V noči na tretji marec smo se približali dolgo zaželjeni kitajski zemlji. Tako sem vedno hrepenel po njej! Zdaj pa je njena obala pred menoj... Bodi pozdravljena, zemlja mučencev! Prihajam, da zarežem brazdovate, kakor so jih zarežali že tisoči sobratov. Trda je tvoja ledina, pa danes morda mehkejša kot kdajkoli. Pozdravljena!

Naš orjak "General Gordon" je zavil proti šanghajskemu pristanišču.

Ker so bili za šesto uro zjutraj napovedani kitajski carinski uradniki, smo misijonarji ta dan maševali že

ob petih. Nato pa na krov! Na stotine ribiških in trgovskih džunk nas je obdajalo, kot piščeta okrog koklje. Naš parnik pa je mirno stal v zalivu...

Kmalu nam je tudi nova domovina poslala svoj...

PRVI POZDRAV

Ob sedmih se nam je res približal motorni čoln, iz katerega je stopilo na naš krov šest kitajskih uradnikov. Pregledali so naša zdravniška spričevala in podpisali vse potnike. Vsi smo morali oddati svoja imena. Ob pol devetih pa je "General Gordon" zavil vustje Jang-ce-kianga, druge največje reke Kitajske. Vozili smo se trinajst milj ob razsežnem velemestu, ob desetih pa smo se ustavili. Ker so morali spraviti parnik po dolgem k obrežju, smo stopili na suho šele ob dvanajstih.

Počutili smo se, kot bi padli med razbojnike. Naenkrat smo se znašli med pisanim vrvenjem, ki nas je neusmiljeno tiral proti carinskemu poslopju. Šele čez nekaj časa je pristopil k nam neki kitajski mladeč, ki se nam je predstavil kot zastopnik naše frančiškanske prokure. Saj smo brzojavno obvestili, kdaj pridemo. Ta je namreč v službi v teh uradih, zato je mogel do nas. Vsem

(Dalje na strani 24.)

P. Rudolf v pristanišču Jokohama na Japonskem. (Zadaj njega je parnik "General Gordon".)

KATOLIŠKI DUHOVNIK (zgoraj) pridiga nekatoličanom iz svoje motorne kapelice v nekem mestu v državi North Carolina, kjer ni po nekaterih krajih nič katoličanov.

ŠTIRI DEKLETA v vojaški službi (na desni) klečijo pred oltarjem Matere božje v cerkvi Kristusovega rojstva v Washingtonu, D.C., in molijo sveti rožni venec.

KARDINAL SPELLMAN, nadškof New Yorka (na levi), govori s sv. očetom papežem ob svojem zadnjem obisku v Rimu.

ROKO SV. FRANČIŠKA Ksaverija drži škof Charles D. White (zgoraj) iz škofije Spokane, Wash. Svete ostanke slavnega misijonarja je na tisoče vernikov počastilo v več krajih Združenih držav.

CERKEV MARIJINEGA 'SPANJA' in benediktinska opatija na gori Sion v Jeruzalemu deloma v razvalinah radi vojne v sv. deželi. To je kraj, kjer je Marija 'v smrti zaspala' in bila v nebesa vzeta.

ŠTIRJE NOVOMAŠNIKI (zgoraj) in zamorski škof Jožef Kiwanuka iz Afrike, ki jih je v mašnike posvetil v mestu Ottawa, Canada. Ti novomašniki so določeni za afriške misijone. Škof Kiwanuka je bil prvi zamorec, ki je dosegel škofovsko čast, in posvečen je bil l. 1939 od papeža Pija XII.

376 LET stara cerkev na otoku Puerto Rico, ki jo spodaj na sliki vidite, je ena izmed najstarejših v Severni Ameriki. Imenuje se 'Portaceli', t.j. 'nebeška vrata'.

...i) kle-
ristus-
molijo

FRANČIŠKA
drži škof Char-
ite (zgoraj) iz
pokane, Wash.
anke slavnega
je na tisoče
očastilo v več
ženih držav.

PODOBA FATIMSKE GOSPE (na levi) kot so jo trije pastirski otroci videli v drugi prikazni, dne 13. junija, 1917. Tako jo je opisala sestra Lucija, ena izmed teh otrok, ki je zdaj karmeličanka.

ZOPET o svetem letu. – Rečeno je bilo, da katoličan mora obiskati Rim med svetim letom in tam opraviti predpisane obiske in molitve, ako hoče dobiti poseben popolni odpustek, ki se daje le za sveto leto.

Jasno pa je, da navaden katoličan ne more popotovati v Rim, ker je predaleč in ker tudi nima toliko prostega časa na razpolago. Zanj bi torej bilo nemogoče napraviti potreben obisk Rima.

Sveti oče pa upošteva te težave in noče, da bi bili njegovi otroci brez odpustka svetega leta. Zato je v tako zvani apostolski konstituciji določil, da lahko sledeče osebe dobijo odpustek svetega leta kar doma v svoji domovini:

1. Redovnice, pa naj bo njih zavod ustanovljen od sv. stolice ali od škofije; tudi sestre, ki živijo po vodilu tretjega reda, in druge pobožne žene, ki imajo skupno redovno življenje.

2. Novinke, postulanti, učenke itd., ki živijo skupno z redovnicami.

3. Dekleta v tako zvanih "boarding schools".

4. Menihi, ki imajo pravo samotno življenje, kot n. pr. trapisti in kartuzijani.

5. Jetniki, izgnanci in kaznjenci.

6. Bolniki in taki, ki so slabega zdravja; tudi taki, ki skrbijo za bolnike, kot n. pr. bolničarke.

P. MARTIN, o.f.m.

7. Delavci. Nekateri pravijo, da to velja samo za rokodelce.

8. Čez 70 let stari ljudje.

9. Oni, ki živijo v takih deželah, v katerih jim je prepovedano iti v Rim.

Pobožnost prvih sobot. – Katoličanom je zdaj menda že precej dobro znana pobožnost peterih prvih sobot na čast brezmadežnemu Srcu Marijinemu.

Ta zveličavna pobožnost je bila ali bo vpeljana v vseh župnijah v škofiji Seattle, Wash., in to za vselej. To je po ukazu tamkajšnjega škofa, ki je prišel do tega sklepa, ko je Fatimska Gospa, tako zvana "popotujoča Devica", obiskovala škofijo Seattle. Pobožnost prvih sobot naj bo trajen spomin na milosti in dobrote, ki jih je Marija v škofijo prinesla.

Da kdo opravi pobožnost peterih prvih sobot, mora pet prvih sobot v mesecu zaporedoma: iti k sv. spovedi, prejeti sv. obhajilo, moliti rožni venec in pet-

najst minut premišljevati o skrivnostih rožnega venca – in vse to storiti v duhu zadoščenja za greh.

Za fatimsko baziliko. – Svetovno znan kipar, Fr. Thomas McGlynn, dominikanec, bo v imenu ameriških katoličanov izdelal velik kip Fatimske Gospe za baziliko v Fatimi na Portugalskem.

Father McGlynn, ki je spisal prelepo knjigo "Vision of Fatima", bo šel v Italijo (ali je že tam), da izdelata kip tamkaj iz tako zvanega Carrara marmorja. Ta kip bo več čevljev visok in bo postavljen nad glavni vhod v fatimsko baziliko.

Škof Jožef Correia, v čigar škofijo Fatima spada, pravi, da bo novi kip v trajen spomin na ljubezen ameriških katoličanov do Matere božje.

Trojna stoletnica. – Marijina družba v Ameriki obhaja trojno stoletnico med šolskim letom 1949-1950.

Sto let je namreč, kar so prvi člani Marijine družbe, ali marianisti, prišli sem v Ameriko. To je bilo 4. julija, 1849.

Sto let bo tudi, kar je umrl ustanovitelj Marijine družbe, francoski duhovnik Viljem Jožef Chaminate. To je bilo 22. januarja, 1850.

In 19. marca, 1950, bo poteklo sto let, kar je Marijina družba dobila svojo prvo stalno ustanovo v A-

meriki, sedanjo Dayton univerzo v mestu Dayton, O.

Proslava te trojne stoletnice se je otvorila sredi oktobra, končana pa bo enkrat maja meseca prihodnje leto. Potem bo sledilo posebno romanje v Evropo, kjer bodo romarji obiskali ustanove in cerkve Marijine družbe, nazadnje pa še tudi Rim, kjer bodo imeli avdienco pri sv. očetu.

Izvrsten nasvet. – V Ameriki strašno hitro raste število razporok leto za letom. Potemtakem se ne obeta nič dobrega za družino, ki je prav za prav temelj vsake države, vsakega naroda. Če po razporoki propade družina, bo propadel tudi narod.

Mnogo poskusov je že bilo, kako se naj prepreči razporoka. Father John O'Brien, profesor na Notre Dame univerzi, pravi, da ima razporoka svoj začetek v jeznih, žaljivih besedah, ki jih imata mož in žena drug proti drugemu. Če on pa ona drug drugega vedno žalita s hudimi besedami, postajajo razmere med njiju zmerom slabše in končno pride do razporoke.

Father O'Brien pa tole svetuje: naj ženin in nevesta takoj po poroki naredita to obljubo: "Slovesno obljubim, da ne bom nikdar spregovoril(a) hude, žaljive ali jezne besede svoji ženi (svojemu možu). In Bog mi pomagaj!"

Father O'Brien že trideset let svetuje novoporo-

čencema, naj naredita tako obljubo, in imel je izvrsten uspeh. Še v nobenem slučaju ni prišlo do razporoke, če sta novoporočenca naredila to obljubo.

Ob zadnji uri. – Katolici večkrat molimo zdravamarijo, v kateri so besede: "Prosi za nas grešnike zdaj in ob naši smrtni uri. Amen."

Marija pa usliši to prošnjo, tudi če katoličan odpade od vere in postane njen sovražnik. Zgodi se namreč večkrat, da Marija izprosi velikemu grešniku milost spreobrnjenja pred smrtjo, ker je v mladosti večkrat molil zdravamarijo.

To se je zgodilo pred kratkim v Mehiki, kjer se je pred smrtjo povrnil v naročje Matere Cerkve njea velik sovražnik, dr. Rafael Martinez, ki je v Mehiki vpeljal postavo, ki prepoveduje Cerkvi imeti svoje lastne šole in ki tudi prepoveduje vsako versko vzgojo v šolah. Ta postava je še danes vpisana v mehiški ustavi, četudi zdaj pustijo Cerkev pri miru, da ima svoje šole.

Dr. Martinez je pred smrtjo dejal: "Hočem živeti in umreti v srcu svoje Matere, katoliške Cerkve." Ko je prejel sveto popotnico, je rekel: "To je največji dan v mojem življenju!" Preklical je vse, kar je bil pisal proti katoliški Cerkvi. Ono postavo proti Cerkvi seveda ni mogel preklicati sam od sebe, ker je to odvisno od mehiške vlade.

Marija je tudi v Španiji pripeljala izgubljenega sina nazaj v Cerkev pred njegovo smrtjo. To je bil Aleksander Lerroux, bivši glavni minister v španski komunistični vladi pred petnajstimi leti. Ko so bili komunisti v španski civilni vojni premagani, je on pobegnil v Portugalijo in tam živel do leta 1947.

Lerroux se je povrnil v Cerkev po molitvi zdravamarije. Neki španski škof mu je svetoval namreč, da naj vsak večer zmoli tri zdravamarije, da bi se mogel podvreči oblasti katoliške Cerkve. Lerroux je bil škofu povedal, da hoče po krščansko živeti, ne more se pa podati strogim zahtevam in postavam katoliške vere. Marija mu je končno to milost izprosila.

Nedelja odpravljena. – Kakor znano, je Indija razdeljena v dva dela po verski pripadnosti njenega prebivalstva. V enem delu bivajo v glavnem hindijci; v Pakistanu, ki šteje 62 milijonov prebivalcev, so pa mohamedanci. Ti hočejo v svoji državi po vsem uveljaviti mohamedansko vero in odpraviti nedeljo ter vpeljati petek kot praznik.

Grob sv. Petra. – Pričakuje se, da bo sv. oče pred zacetkom svetega leta decembra meseca objavil, da je odkrit grob sv. Petra pod vaticansko baziliko. Upravičeno je upanje, da se bo ugotovilo, kje je grob prvaka apostolov.

S križem

in sidrom

ZGODBA FRIDERIKA BARAGE
OB GORNJEM JEZERU

□

Spisal James K. Jamison

□

Prestavil p. Bernard, o.f.m.

TRIDESETO POGLAVJE KONEC

S POMLADI leta 1867 je škof Baraga narekoval pismo prijatelju: "Moja bolezen je kot je bila. Komaj govorim, težko se premikam. Rana na prsni se mi noče pozdraviti. Le tu in tam sem dovolj krepak, da napravim par korakov po sobi."

Pri sebi je imel tiste dni duhovnika Fr. Jackerja in enega služabnika. Postrežbe je pa le malo zahteval. Drobnostelo nekdanjega Fathra Barage je bilo zdaj zgarano in ovenelo telo trudnega starčka. Služabnik Gašper ga je prekladal z lahkoto, kakor bi dvigal drobnostete. Telesne moči so mu hitro pohajale. Rad je bil sam. Tudi če ga je obiskal kak duhovnik, je sicer z veseljem sprejemal take obiske, nikoli pa ni prigovarjal obiskovalcu, naj ostane dolgo pri njem.

Prišel je Fr. Terhorst iz Assininsa, se malo pomudil in stopil k bolnemu škofu po slovo.

"Nič nočete reči, da potrebujete denarja," je rekel škof. "Vzemite si, kar najdete v škatlji na mizi."

Fr. Terhorst je pogledal in našel 20 dolarjev.

"Ampak kako naj vzamem ta denar," se je upiral duhovnik. "Saj je to vse vaše premoženje."

"Morate ga vzeti. Res je, to je vse, kar imam. Toda brez božjaka sem prišel k Gornjemu jezeru, brez božjaka naj odidem od tu. Denar vzemite."

††††††††

Father Jacker je imel drugega obiskovalca. Prosil je nekaj posebnega, pa duhovnik je rekel - ne! Mož se ni dal ugnati.

"Škof bo nejevoljen," je trdil Fr. Jacker.

"Kako naj se vrnem in povem sestri, da ni nič," je ugovarjal priš-

lec.. "Zdravniki pravijo, da ne bo nikoli več stopila na noge. Ena škofovanogavica je kaj malenkostna reč, zakaj bi mi je ne dali? Utegne rešiti življenje moji sestri. In tako lepo me je prosila, naj jo prinesem."

"To je vse skupaj smešno!" je zamahnil Fr. Jacker.

"Morda pa ni," je popravljal prišlec. "Stari Jean Lassard je imel tako zdelano nogo, da mu jo zdravnik mislil odrezati. Mož se je spravljal pokonci in si nataknil staro krpljo škofa Barage, ki jo je bil dobil od nekega Indijanca. In zdaj je Jean tako zdrav kot bi ne bil nikoli bolan. To je prišlo na uho moji sestri. Prepričana je, da bo ozdravela, če si natakne škofovo nogavico. Zakaj bi ne poskusila, Father, saj gre le za malenkost. In - zdravniki pravijo, da je sestra hroma za vse življenje."

"Recite ji, naj moli."

"Da, toda sestra je..."

"Če pa rečem, da ni nič s tem," se je kar razhudil Fr. Jacker.

Tedaj je začul slaboten glas iz škofove sobe. Fr. Jacker je stopil noter in obiskovalec je čakal. Duhovnik se je nagnil nad bolnika in slišal naročilo:

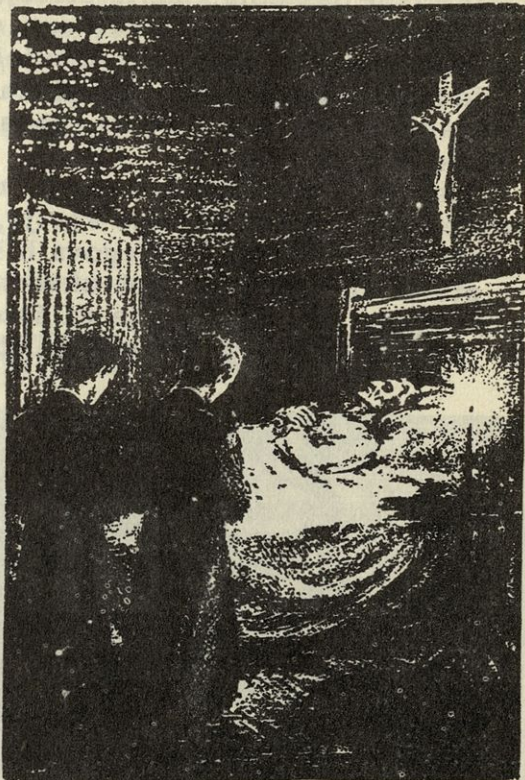
"Dajte siromakom vse, kar še imam in lahko rabijo. Meni ni treba ničesar več."

"Toda to je nekaj drugega, moram vam pojasniti. Gre za nogavico..."

"Nogavica bo nekomu prav prišla. Kar dajte jo!"

Škof je zamižal. Father Jacker je pomišljal. Jasno je, da škof ne ve, kakemu namenu naj bi nogavica služila. Toda ali naj slabotnega starčka na novo prebuja in mu skuša pojasniti? Iz skrinje je potegnil par dolgih nogavic in jih dal prosilcu.

Mož je naglo odšel. Fr. Jacker je spet razmišljal. Ali je mogoče, da že gre od ust do ust beseda o Baragovem posredovanju pri Bogu? Ali se je že ukoreninila med ljudmi vera, da mož, ki je toliko prehodil

Škof Baraga na smrtni postelji.

peš na svojih misijonih, lahko čudežno ozdravlja bolne noge? Father Jacker je dolgo stal ob vznožju škofove bolniške postelje in zamišljeno opazoval nebogljenega bolnika, ki je mirno spal.

††††††††

Trije tuji možje so merili korake proti škofovem stanovanju. Zaviti so bili v dragocene kožuhe, tu pa tam so kakor za oddih postali in se pogovarjali.

"Ne bo lahka reč," je dejal Mr. Ely. "Nobeden od nas ni katoličan, le kako ga bomo pregovorili, da sprejme našo prijazno ponudbo. Morebiti bo kar hud na nas."

"Verjetno," je pritrdil Mr. White. "Toda vest me priganja, da gremo s tem do konca. Preveč sem dolžan škofu - in z menoj vred vsakdo v teh krajih - da bi se odlašali in ne storili najbolj preproste dolžnosti."

“Velik je naš dolg,” se je strinjal Philo Everett. “Seveda, denar dati ni taka reč. Toda jaz imam živ občutek, da škofa Barage ne moremo plačati z denarjem. Le kako boste plačali svetnika z denarjem?”

“Naj bo tako ali tako, jaz se ne bom še dalje bopjeval s svojo vestjo,” je zatrdil Mr. White. “Njegova hiša je stara in prazna kot skedenj. Opremljena je tako, da je za škofa kar nespodobno. Po vseh teh letih

Škof Baraga na starost

trdega življenja in samozataje pa mož že kaj drugega zasluži.”

“Saj so mu katoličani sami poskušali kaj boljšega napraviti, pa je odklonil. Večkrat nam je že prišlo na uho, kako je bila stvar zamišljena, da bi imel več lagodja škof. On pa - nak in nak!”

“Naj bo kakor hoče, poskusil bom,” je odločno zamahnil Peter White.

Škof jih je sprejel - bil je ravno hip, ko se je čutil boljšega in je mogel sedeti v postelji. Tuji možje so si ogledovali sobo. Borna postelja, preprosta skrinja, miza iz desk - vsa preproščina škofovega stanovanja jih je pretresla. Previdno so napeljavali besedo na svrhu svojega obiska. Pogovor je bil že blizu stvari, pa se je bilo treba umakniti, popustiti, pa spet od kraja začeti.

“Malo boljšo posteljo bi morali imeti, škof Baraga.” Te besede so skoraj ušle Petru Whiteu. “Dovolite nam, da vam jo preskrbimo. Zelo nam boste ustregli, če nam daste to dovoljenje.”

“Oh, čemu neki! Prijatelji moji, jaz se tako dobro počutim v sedanji da ni treba prav nobene druge,” je odgovarjal škof.

“Ali mi vsi čutimo, da smo dolžni nekaj napraviti za vas, škof! Vsa ta leta ste služili drugim, mir in zadovoljnost in pravo pravno so bili uspehi vašega dela med nami, med tem ste pa sami do konca obubožali. Na drugi strani sem pa jaz, in z menoj moji prijatelji, bogateli iz dneva v dan. Čas je, da nas začne peči vest.”

“Naj vas ne peče vest radi mene. Saj sem tudi jaz bogat. Kako bi ne bil. Dosegel sem, po čemer sem hrepenel. Mnogo duš sem pridobil Bogu. Da prijatelji moji, tudi jaz sem bogat iz dneva v dan.”

††††††††

Bil je praznik Imena Jezusovega, ki je tisto leto, 1868, padel na dan 19. januarja. Molitve vsega sveta so se zlivale v iskrene prošnje in v proslavo božjega Imena:

“Kristus, usmili se nas... reši nas zlega... blagoslovi naše dari... vsa ljudstva, ki si jih ustvaril, pridejo in Te počaste.”

Na upadlih prsih bolnega škofa se je dvigal naprsni križ in spet

padal, ko je bolnik lovil sapo. Rana na prsih se ni hotela zaceliti. Križ je postajal težak, dihanje tišje in tišje. Zunaj je ledeni zimski veter rezko opletal okoli oglov. Gornje jezero je pošiljalo sibirske sape s svojih zamrzlih nedoglednih poljan. .

Father Jacker je podelil škofu

zadnjo tolažbo. Zaprl je knjigo in vzel gorečo svečo iz rok tresočee se roke škofovega strežnika.

Poslanstvo Friderika Barage je bilo končano.

KONEC

TRPLJENJE POSVETNIH DUŠ V VICAH

BLAŽENA MARIJA VILLANI, dominikanka, je imela iskreno pobožnost do vernih duš v vicah in pravijo, da so se ji one uboge duše večkrat prikazale, da se ji zahvalijo za njene molitve, ali pa da jo poprosijo za njene žrtve in molitve in dobra dela.

Nekega dne – tako se bere v njenem življenjepisu – je z veliko gorečnostjo molila za duše v vicah, ko je bila čudežno prenešena v vice. Videla je, kako so duše tam trpele na razne načine. Videla pa je tudi neko dušo, ki je hujše muke imela kot pa druge; bila je vsa v plamenih.

Služabnica božja jo je vprašala, zakaj mora toliko trpeti. "Tukaj sem že dolgo, dolgo časa," je trpeča duša odgovorila. "Trpim zaradi svoje nečimrnosti in razsipnosti v posvetnih stvareh. Doslej nisem tukaj dobila niti najmanjšega polajšanja svojih muk. Ko sem na svetu živela, sem se popolnoma vdala posvetnosti; zanimala sem se za telesno lepoto, za nasladi in razveseljevanje sveta. Zelo malo sem mislila na svoje krščanske dolžnosti in izpolnjevala sem jih zelo nerada in to na nemaren način. Edino, kar me je resno zanimalo, je bilo to, kako naj moja družina napreduje v posvetnih stvareh. Glej, kako sem zdaj kaznovana! Oni še niti za en hip ne mislijo name. Moji starši, moji otroci, moji najtesnejši prijatelji – vsi so pozabili name."

Blažena Marija Villani je nato prosila,

naj sme nekoliko čutiti, koliko je ona nesrečna duša trpela. In Bog ji je to dovolil. Takoj se ji je zdelo, da se je je ognjeni prst dotaknil na čelu, in boleost je bila tako neznosna, da je njeno zamaknjenje prenehalo in bila je zopet na zemlji v svojem samostanu. Na njenem čelu je ostalo znamenje ognjenega prsta in dva meseca pozneje se je še videlo. Bolečina pa je bila tako huda, da je ta sveta redovnica neizrečeno trpela. Toda sprejela je to trpljenje v duhu pokore za ono ubogo dušo v vicah in pozneje je videla to dušo, ko ji je razodela, da je rešena svojega trpljenja.

Iz tega je jasno, da bodo posvetneži strašno trpeli v vicah – če bodo tako srečni, da bodo ušli peklenaskemu ognju.

V razodetju sv. Brigite je zapisano, da je tudi ona svetnica imela pogled v vice. Videla je tam neko gospo visokega rodu, ki je bila na zemlji podvržena nečimrnostim tega sveta. Ta gospa je sveti Brigiti razodela vse svoje prejšnje življenje in ji povedala, v kako slabem dušnem stanju je nekoč bila. "K sreči pa," je dejala, "sem se pred smrtjo spovedala svojih grehov, tako da sem se izognila pekla. Zdaj pa tukaj delam zadoščenje za svoje posvetno življenje, pred katerim me ni moja mati varovala. Žalibog, ta moja glava, ki sem jo tako rada kinčala, da bi tako vzbujala pozornost pri drugih, je sedaj vsa v plamenih znotraj in zunaj. Tako hudi so ti plameni, da se mi zdi, da moram vsak hip umreti. Moje

rame in roke, katere sem tako rada razkazovala, da so jih drugi občudovali, so zdaj vklenjene v ognjenih verigah. Moje noge, ki so bile tako vajene plesa, zdaj obdajajo kače, ki jih trgajo s svojimi ostrimi zobmi. Vsi udje, ki sem jih kinčala z dragocenimi kamni, s cveticami in drugimi okraski, trpijo zdaj najstrašnejše bolečine. O mati, mati! Kako si nespametno ravnala z menoj! Ti si izpodbujala vsako mojo željo po lišpu in zapravljanju denarja. Ti si me peljala na gledališča in igre in plesne veselice, in v one posvetne kraje, kjer se duše pogubijo. Če se nisem jaz večno pogubila, je to samo zato, ker je posebna milost božjega usmiljenja nagnila moje srce k resnični pokori. Dobro spoved sem napravila in tako sem bila rešena pekla, toda pahnjena sem bila v najstrašnejše muke v vicah."

V objem misijonov

(Nadaljevanje od strani 15.)

civilistom pa je vstop popolnoma onemogočen, tudi misijonarjem. Tako smo bili hočeš-nočeš prepuščeni na milost in nemilost carinskim uradnikom.

Prej je bilo drugače. Internacionalna kontrola-Angleži-so zatisnili misijonarjem eno oko. Zdaj pa... Velesile so izgubile na Kitajskem pod japonsko zasedbo vse koncesije in imajo še sedaj v rokah vse domačini. Ti pa se ne znajdejo in pri njih ni govora o pravici. Kitajci zaradi vojne ne morejo toliko trgovati, zato pa morajo novodošli - prav misijonarji in misijonarke - mastno plačevati. In ker hoče vsak uradnik tudi za svoj žep nekaj odstotkov je carina zares stroga in neznosno visoka.

Kot duhovnike nas vsaj osebno niso preiskali, dočim pretipajo civiliste od nog do glave. Tako bi mogli prinesiti v misijon cel kup dolarjev.

Pa ravno teh nismo imeli, pač pa več prtljage. Po tej pa so neusmiljeno šarili in zarobili kar se jim je zdelo kaj vredno. Kazali smo potrdilo, ki smo ga za prosto carino dobili na kitajskem konzulatu v Rimu, pa so se mu smejali. Uradnik je samo zamahnil z roko, češ: Kaj me briga rimski konzul!... in preiskava se je nadaljevala v vseh svojih "strahotah"... Zlasti so imeli piko na novo perilo.

Meni so kratkomalo zaplenili pisalni strojček, ki sem ga dobil za misijone v USA. Šele po petih dneh se mi je posrečilo, da sem ga rešil. Seveda sem moral plačati zanj ogromno carino - nič manj kot 5.400.000 kitajskih dolarjev, kar znese 18 ameriksnaških, kar tudi ni majhna svota. Na Kitajskem je inflacija in gre vse v milijone. Navadna znamka za pismo po zračni pošti - 170.000 kitajskih dolarjev!

Še huje je bilo naslednji dan, ko so prišli na vrsto naši zaboji. Poganske roke so se dotikale naših kelihov in drugih svetih predmetov. Pa te so nam vsaj pustili. Vsa zdravila in medicinske potrebščine pa so nam zaplenili in jih nismo videli nikoli več. P. Jožef pa je moral svoje težke čevlje odkupiti za ogromno svoto - 1.500.000 kitajskih dolarjev. Gotovo bi jih zaplenili, toda kaj hočejo s svojimi drobnimi nožicami v takih "čolnih"...

To je bil prvi pozdrav nove domovine. Nato pa smo jo hitro porisali iz carinarnice, da se še kaj ne izmislijo sitneži.

(Dalje prihodnjič)

Najsvetejši Zakrament zdravi duhovne bolezni naše duše, nas krepi zoper skušnjave, gasi ogenj poželjivosti, nas preustvarja v eno telo z Jezusom. - Sv. Ciril Aleksandrijski.

POKOJIŠČE MRTVIH

Zdaj dotrpeli ste vi, naši ljubljenci ~
v zelenem tu počivate cvetočem gaju...
Čiprese, vrbe sklanjajo nad vašimi se grobovi ~
spokojno mirno je to vaše zadnje pokojišče.

Med vašimi grobovi se vijejo stezice bele,
in bujne rože vaš krasi poslednji dom ~
Cvetoče krizanteme, lilije duhteče in vijole,
so žive priče, da se zanjamo za vas.

Tam sredi mirnih se gomil dviguje v zrak
Gospod, naš Rešenik na križu, ki dušam govori takole:
"Kot jaz trpel ~ trpeli ste vi, pokojni moji,
kot jaz sem vstal, tudi vi na sodni boste vstali dan!"

Življenje vaše vam ni dalo v polnosti od tega,
kar koprneče ste želeli, po čemur ste hlepeli...
Vse vaše nade uničene, vaš up ves strt,
boj bil je trd, zdaj vse končano je.

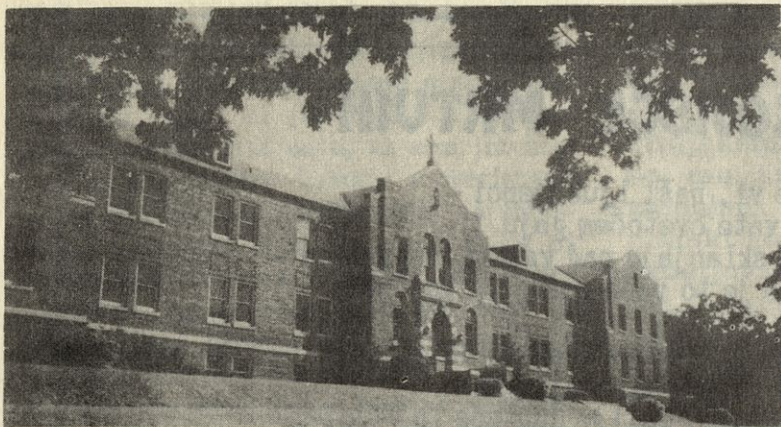
Izmučena telesa vaša počivajo zdaj tu v grobeh,
a duša, ki bila je ustvarjena le za nebo,
odšla je po plačilo, ki ga je zaslužila ~
vsak slehernik je sojen bil po svojih delih...

Mi upamo, da bil je Kristus vam sodnik usmiljen,
da v vicah zdaj proslavljate šrce, pravice polno...
A nam pa zdaj dolžnost občestva kar veleva,
da vam z molitvijo nenehno lajšamo trpljenje

O zadnje pokojišče, naš drugi, pravi dom,
kar nujno je, da radi hodimo tolažiti rajne...
postajamo vse bolj resnobni, ko jasno gledamo
življenje svoje kratkotrajno v luči smrti.

Pozdravljene, trpeče zvicane preblage duše,
mi hočemo vam darovati prav vse zasluge
dobrih del, ki jih v dolini solz vršimo:
Mi vam zatrdimo, da vas iskreno ljubimo...

Alojzij Tome

ZVONOVI zopet zvonijo, premilo pojo, tukaj v Lemontu pri Mariji Pomagaj. Hvala Bogu!

Turn za zvonove je bil zraven garaže postavljen dne 13. septembra, trije zvonovi so pa bili gor dvignjeni dan pozneje.

Prvič smo zaslišali milo zvonjenje za angelsko češčenje v sredo večer, dne 28. septembra, ko smo ravno začeli molitve pred večerjo. Zdaj seveda trikrat na dan Mariji na čast zapojejo naši zvonovi. Naš "Pittsburgh John" ima to čast, da zvoní za angelsko

češčenje.

Torej za drugo leto se obeta, da bodo naši romarji spet slišali veselo zvonjenje ob romarskih dnevih tu pri Mariji lemontski.

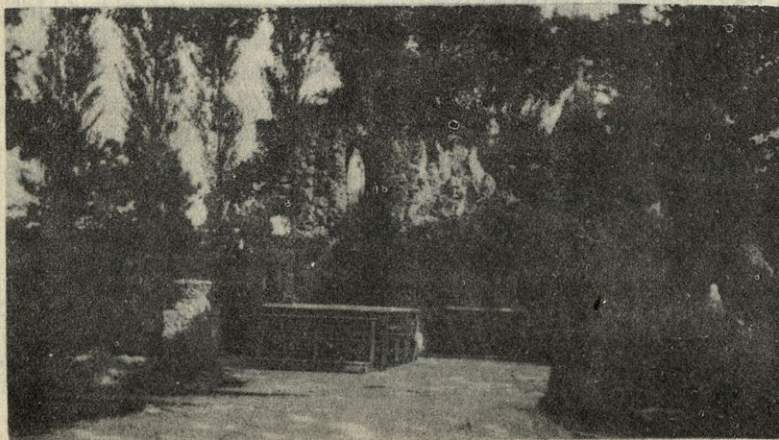
V tej številki boste brali zadnje poglavje Baragove povesti "S križem in sidrom". Že več kot dve leti in pol prebirate to zelo zanimivo povest o našem velikem slovenskem možu, Frideriku Baragu, in gotovo ste jo z veseljem vsaki mesec prečitali.

Kot veste, je to povest iz angleškega prestavil Father Bernard, kateremu se prav iskreno zahvalimo za njegovo dobro delo. Bog mu povrni stotero!

Zdaj bi seveda radi vedeli, kakšna povest pride na vrsto po Baragovi. Za december mislimo začeti z lepo povestjo o Tereziji Neumann, svetovno znani božji izvoljenki, ki že več let na svojem telesu nosi petere Kristusove rane.

Ta zgodba o Tereziji Neumann je bila prvotno v angleščini spisana. Na slovenščino jo prestavlja neka zelo skromna in ponižna, pa drugače zelo dobra oseba, ki pa hoče ostati nepoznana, da bo imela zasluženje le pri Bogu, ki vidi in plačuje vsa, tudi najbolj skrita dobra dela.

V tej številki imate tudi nadaljni dopis o Janezu Puščavniku, o katerem ste že dvakrat brali v tem listu. Anton Grdina je nam iz

Clevelanda poslal ta novejši dopis, za katerega se mu hočemo prav lepo zahvaliti. Zgodba o Janezu Puščavniku je zelo zanimiva.

Oče gvardijan pravi, da je bil že ves med odposlanim, ki so jim bila imena dvignjena pri medenem pikniku za nagrade medu. Ta imena so bila priobčena v zadnji številki tega lista, pa ste lahko že videli, če ste med srečnimi ali ne.

Ako pa še niste dobili svoje nagrade, pišite nam in povejte, da bomo lahko pomoto popravili. Saj veste, da se pomote rade naredijo in da se lahko pake ti po pošti tudi zgubijo.

Dve kanglejici medu smo tudi poslali "za pokusit" vsakemu, ki je kupil tikete za medeni piknik. Tudi če teh niste dobili, nikar ne bojte se nam povedati.

V nedeljo, dne 26. septembra, je sem priromalo društvo najsv. Imena iz čikaške fare sv. Štefana za kratke duhovne vaje, to je za dan duhovnega premišljevanja.

Možje so bili tu že ob osmih zjutraj za sv. mašo, ki jo je daroval Father Andrej. Govore sta čez dan imela Father Cle-

BOŽIČNE KARTE

Na razpolago imamo za vas krasne božične karte ali razglednice, ki so izdelane v pravem božičnem duhu.

Te karte so tiskane v dveh jezikih: v slovenščini in angleščini. Torej, ko si jih naročite od nas, jasno označite, v katerem jeziku jih želite imeti. Dobite lahko samo angleške, ali samo slovenske, ali pa polovico angleških in polovico slovenskih.

Stanejo \$1.00 po zavoju. V vsakem zavoju je 20 kart.

ment v angleščini, v slovenščini pa Father Fortunat.

Popoldne so možje molili

križev pot pri sestrskih križevih postajah. Imeli so tudi sveto molitveno uro pred Najsvetejšim pod vodstvom Fathra Andreja.

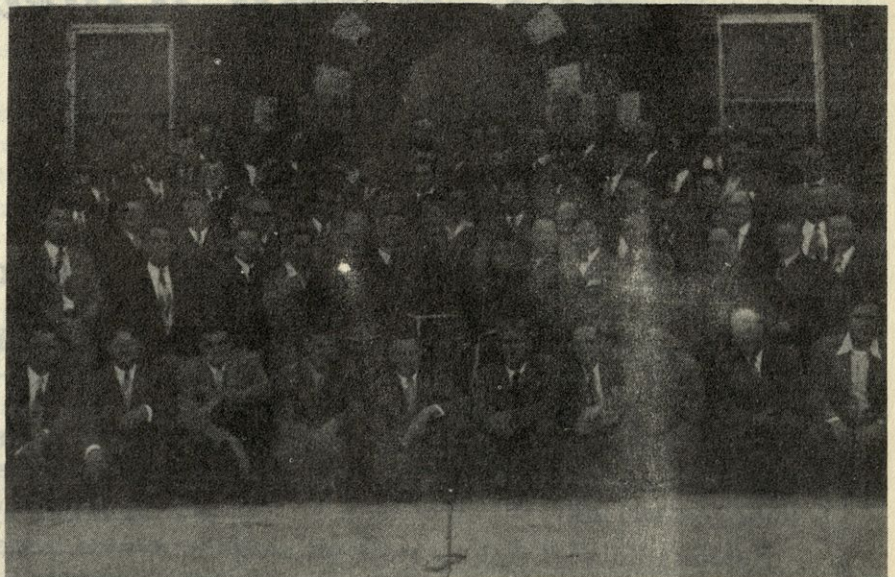
Vse skupaj je bilo 69 mož pri teh duhovnih vajah.

Isti dan, ko so bili možje najsv. Imena tukaj, je bila poroka v naši kapelici. Poročena sta bila Mr. Cyril F. Shircel in Miss Donna Stielow, oba iz Sheboygana, Wisconsin. Poročil ju je ženinov brat, Fr. Cyril L. Shircel, o.f.m., upravnik v našem Ave Maria ofisu.

Med peto sveto mašo so prepevali naši kleriki.

Pri poroki je bilo seveda precejšnje število sorodnikov in prijateljev ženina in neveste.

Tu vidite skupino mož iz društva najsvetejšega Imena iz fare sv. Štefana, Chicago, ko so tukaj dne 26. septembra delali kratke duhovne vaje. Trije duhovniki na sredi so (od leve): Father Andrej, lemontski gvardijan, Father Clement in Father Fortunat.

In še nekaj imamo povedati za tisti dan. Prišel je iz begunstva sem v Lemont č. pater Robert Mazovec, o.f.m., 30 let star, ki je zadnja leta v Rimu študiral. Father Robert je zdaj profesor moralnega bogoslovja tu na lemontskem semenišču.

Pozabili smo zadnji mesec povedati, da sta dne 10. septembra k nam iz begunstva prišla Franc in Alojs Oblak, za katere smo bili mi sponzorji. Ona dva zdaj delata na naši farmi in sta očitvidno prav zadovoljna.

Za praznik sv. Frančiška so bili pri nas za kosilo vsi gospodje od fare sv. Štefana v Chicagi in tudi oče misijonar, ki je takrat tam pridigal za štirideseturno pobožnost. Torej bili

so tukaj: Fr. Leonard, župnik, Fr. Jerome in Fr. Pelagij, kaplana, ter Fr. Ivan Lavrih iz škofije Wichita, Kansas.

Večkrat smo že pisali, kako nam dobri ljudje, posebno iz Chicage, radi pomagajo pri raznih stvareh. Tako vsak mesec pomagajo pripraviti Ave Marijo za pošto. Med temi je bil tudi mlad fant, Bobbie Hilbruner iz fare sv. Štefana, ki pa je pred kratkim vstopil v semenišče v Olivet, Ill., kjer se bo pripravljaj za duhovniški stan. Hvaležni za vso njegovo pomoč, mu želimo božji blagoslov, da bo mogel vztrajati v svojem poklicu.

Kot ste brali v slovenskih časopisih, je Father Alojzij Medic, o.f.m., od-

stopil kot glavni tajnik slovenske katoliške Lige in na njegovo mesto je bil izvoljen Father Bernard Ambrožič, o.f.m., ki stanuje v New Yorku, z naslovom: 62 St. Mark's Place.

Naš tišlar, Mr. Kobal, je ob prihodu hladnejšega vremena zopet začel delati v svoji tišlarni. Veliko bolj se zdaj počuti, ko ni več one hude poletne vročine.

"Hvala Bogu," pravi on. "Delo je moja edina zabava."

Med našimi obiskovalci so bili sledeči: Mrs. Mesojedec iz Gilbert, Minn., ki je bila prvič tukaj; Mr. Ortar in njegova sestra iz Sheboygana, Wis.

— Samostanski firbec

Ave Maria Koledar *za leto 1950*

Cena:

za U.S.A. & CANADA - \$1.00

za drugod: \$1.25

Med zanimivimi spisi in članki so sledeči: "Zavetniki poklicev in njih prazniki" — p. Pij, o.f.m.; "V službi velikega Kralja" — fr. Bazilij, o.f.m.; "O novih Amerikancih" — p. Bernard, o.f.m.; "Janez Tori, misijonar" — Rt. Rev. John Zaplotnik, j.c.d.; "Kapucin p. Pio" — p. Rafael, o.f.m.; "Škofova 20-letnica na Willardu" — p. Odjilo, o.f.m.; "Sveto leto 1950" — p. Fortunat, o.f.m., itd.

Naročite Koledar tudi za svoje prijatelje in znance, posebno pa za begunce!

KRAMLJANJE NA ZAPEČKU

HOLLYWOOD, CALIF. – Piše Angela Miller: Častiti Franciscan Fathers! Rada bi tudi jaz bila navzoča 4. septembra pri Vas in ljubljeni Mariji Pomagaj. Pa ker mi ni mogoče to leto, bodem pa kar v duhu in molitvi z Vami.

Slovenci smo res srečni, da imamo Vas, in moramo Boga zahvaliti, da smo v tej deželi ter ne rabimo imeti dovoljenja od governmenta, v katero cerkev ali vero lahko gremo.

Kako smo bili prej veseli v naši ljubljeni Sloveniji ob sobotah in se pripravili in vse počistili za nedeljo Gospodov dom! Ali sedaj? Morajo iti v nedeljo drva in hoje sekati za government. Ubogo ljudstvo!

Jaz imam sester medicin v Sloveniji. Je bila 15 let hospital Sister in sedaj je že eno leto v zaporu. Njena mama je že stara 80 let. Jo ne sme še obiskati, tako tudi njeni bratje, da bi jo potolažili v njenih težavah. Ne zna nič, kaj je slabega naredila. Samo so prišli po njo in deli v zapor. Bog se je usmili in vseh nedolžnih duhovnikov, ki jih matrajo v naši ljubi domovini.

CLEVELAND, O. – Piše Mary Zupančič: Dragi slovenski frančiškani pri Mariji Pomagaj v Lemontu! Na Ave Marijo sem naročena že od začetka. Jo težko pričakujem vsaki mesec, ko je toliko lepega berila v njej.

Tudi Vam sporočam, da nam je naša ljuba hčerka umrla 19. julija in nas za vedno zapustila. Ona se ni pisala Zupančič, se je Dolšak. Saj Brother Antonin

so jo poznali. Prosim, da bi se je v molitvi spomnili. Ona je zapustila enega sina, petnajst let starega, in moža. So pri nas in so bili, kar časa je bila ona omožena.

CLEVELAND, O. – Piše Franc Kamin: Cenjeni! Zelo rad bi prejemal Vaš list z naslovom "Ave Maria", če mi ga blagovolite poslati. Upam, da bom potem Vaš naročnik vseskozi. Prišel sem namreč kot begunec letos maja sem v Ameriko.

Lepo je od Vas Slovencev, da imate tako lepo urejen katoliški list-mesečnik. Želim Vam veliko uspeha pri tako koristnem delu za ohranjenje in poglobitev verskega življenja. Tudi mi bomo skušali z Vami sodelovati, kateri smo prišli v novo domovino med Vas Slovence kot domov. Trudili se bomo, da bi rastlo in procvitalo versko življenje na celi črti, in tako bi po Mariji vsi dosegli svoj zadnji in glavni cilj, za katerega smo ustvarjeni.

MIDWEST. – Piše N.N.: Častiti očetje frančiškani! Pošiljam Vam tole pismo iz starega kraja, da si ga berete. To je pisala moja sestrična... Želela bi, ako je mogoče, da denete v kakšne novine... Najžalostneje se mi vidi, ki jih imenuje golazen – za kače in žabe. To je res žalostno, da se tam brat bratu tako nasladzuje.

Tukaj je ono pismo: Draga prijateljica! Kar začudila se boš, ko boš dobila moje pismo. Ko si bila še doma mlada in dobra, sva večkrat pokramljali skupaj. Ali

je bilo lepo takrat in nikdar več mi ne bo, ker vem, da mladost ne pride več nazaj.

Pa kaj še lepše mi je zdaj kakor kdaj koli. Bila sem doma iz bajte in nismo imeli ničesar. Zнала nisem nič in delati nisem hotela. Leta 1943 sem šla pa v hosto v partizane in sem se kar lepo imela. Delala nisem skoro nič in manjkalo mi ni ničesar. Kar nam je manjkalo, smo šli k trgovcem in kmetom, pa so nam morali dati, kar smo hoteli.

Ko smo pa dosegli svobodo, je nam pa še lepše. Stanovanje smo si izbirali, kakršno smo si hoteli v mestni palači. One bogatine smo lepo pozaprlji, hiše so

pa lepo nam ostale in obilja perilo in razkošno obleko. Prav vsega imamo, ničesar nam ne manjka.

Sedaj bomo pa še kmeta pretresli. Pobiramo mu žito, živino, prašiče, denarja, tako da nič nima. Sedaj mu vzamemo še zemljo in jo denemo skupaj. Njegove sinove in hčere pa v brigado in te brigade bodo skupaj zemljo obdelovale.

Imamo že brigade, ki sekajo hosto in vozijo na železnice, kar naj dela ta kmečka golazen. Imamo že veliko veliko brigad, ki delajo ceste, železnice mesta in sekajo les, katerega smo prodali več milijonov kubičnih metrov.

Da sem jaz sedaj visoka gospa, Ti še nisem povedala, pa tudi druge...vse take bajtarske.

Če bi bila pa Ti sedaj doma, Tebe bi dali pa v brigado v Kočevski rog drva sekati. Tvoj brat je že v brigadi in njegovi konji in voz. Le škoda, da vaju ni doma, da bi Vas dali v brigado. V brigadah je kar lepo. So zračne barake, v katerih je malo slame za postelje, tudi koruznih žgancev ali močnika se dobi in se lepo pridno dela.

Na farje bila bi pa kmalu pozabila. Teh imamo veliko na varnem. Precej smo jih pa pokopali. Škoda, da je...pobegnil in še nekaj drugih naših preganjalcev. Ti bi bili že davno pod trato, če bi bili počakali.

CLEVELAND, O. – Piše Alojzija Kastelic: Prečastiti očetje sv. Frančiška! Priloženi denar Vam pošljem za Ave Marijo in za sveto mašo v zahvalo za prežete dobrote in, če je mogoče, to mašo darovati na 14. novembra, to je obletnica naše poroke, 45 let je. Dragi očetje, jaz sem se Vam večkrat v molitev priporočila, posebno ko so bili moji sinovi od doma. Zdaj so vsi doma. Se moram Bogu zahvaliti, da sem prejela veliki dar od Boga, da so vsi dobri v veri. Vseh pet in štirideset let sem potrebovala trdnega zaupanja v Boga in v Mater božjo za sebe in za mojo družino.

PET-DOLARSKI KLUB

za one, ki darujejo pet dolarjev,
ali več za

Baragov Romarski Dom

Pretekli mesec so se pridružili temu klubu sledeči:

ANGELA MLAKAR, Hibbing, Minn.
FRANCES BACHNIK, Hibbing, Minn.
DR. SV. ANE, KSKJ st. 170, Chicago, Ill.
JENNIE HITI, Barberton, O.
FRANCES PRHNE, Barberton, O.
F.N., Chicago, Ill.
N.N., Joliet, Ill.
TEREZIJA KODELIJA, Cleveland, O.
MARY KAPLA, Cleveland, O.
JENNIE GREGORKA, Detroit, Mich.
JOSEPH MIHELICH, Hines, Ill.
Družina LEBER, Rock Springs, Wyo.
MATT GORJANC, Oak Lawn, Ill.
ALEX PLUT, Joliet, Ill.
MATIJA IVANETIČ, No. Chicago, Ill.
VALENTINE BELEC, No. Chicago, Ill.
LOUISE STAUT, Milwaukee, Wis.
FRANK GORENC, Hampshire, Ill.
MARY LEVAR, Milwaukee, Wis.
EMILY BEG, Barberton, O.
MARY STRANGER, Cleveland, O.
MARY KALISTER, Cleveland, O.

PUEBLO, COLO. – Piše **Mary Papish**: Predragi spoštovani Fadri! Vam čem napisati in naznaniti, da je umrla Mrs. Josephine Meglen dne 18. septembra, če Vam ni še nihče naznanil. Prosim, da jo vpišete v molitev za umrle.

Predragi, nekaj bi Vas prosila, če bi hoteli tele vrstice napisati v Ave Marijo, če veste, da bi bilo orajt, od te moje prijateljice:

St. Mary zvonovi prav milo pojo,
ko Mrs. Meglen k pogrebu neso.
Le naj jo neso, le naj jo neso,
saj dolgo ne bode, da gremo za njo.

WILKES BARRE, PA. – Piše **Mrs. Kocjanik**: Cenjeni gospodje očetje frančiškani! Tukaj Vam pošljem za naročnico za list Ave Maria. Jaz ga prav rada in z veseljem prebiram, ta prekrasni list Ave Maria, vse tako lepo urejen z molitvami. Zato naj bo vsa hvala Vam gospodom duhovnikom. Bog in Marija z Vami!

FOREST CITY, PA. – Piše **Maria Šivič**: Častiti! Ker sem obljubila mali dar ako se srečno pozdravim od neke čudne bolezni, in sem bila uslišana, zato zdaj spolnjam svojo obljubo in darujem dva dolarja v podporo lista Ave Maria in kličem: Čast in hvala Mariji, Materi božji, in dobri sv. Ani. Darujem en dolar tudi za katoliško Ligo.

CHICAGO, ILL. – Piše **Johana Knaus**: Cenjeni očetje frančiškani! Tukaj Vam pošljem money order za 25 dolarjev za našega smrtno ponesrečenega sina, William Knaus, za svete maše za pokojnega, ki se je ponesrečil z aroplanom, ko je šel ribarit v Kanado 2. sept. 1949. Uslužben je bil v Detroitu v arzenalu.

BARBERTON, O. – Piše **Agnes Jerina**: Sveti očetje frančiškani! Vam pošljem za dve maši za mojo bolno hčer na čast Materi božji, da bi ona sprosil Očeta nebeškega, da bi se kaj kmalu vrnila nazaj k svojemu zdravju.

LORETO, ITALIJA. – Piše **zlatomašnik p. Oton Kocjan**, kapucin: Prečastiti gospod pater Alojzij Madic! Pred nekaj dnevi sem v svoje veliko presenečenje prejel Vaš paket kot darilo, za katerega se s tem kar najiskrenejše zahvaljujem. Dobrotljivi Bog naj Vam in vsem dobrotnikom tisočero povrne.

Prišlo je vse popolnoma nedotaknjeno v moje roke. Vse, kar ste mi poslali, mi bo prišlo popolnoma prav. Jako sem se razveselil priloženih številčk "Ameriške Domovine", ker - dasi so bile že stare, od meseca aprila - dobil sem pa v njih pristne novice iz Jugoslavije, kar nam je tu nemogoče dobiti. Življenje tam, v tako zvani "Titovini", je nekaj, kar se ne da popisati: pomanjkanje vsega! Tu, v Itali-

MOLITE

za naše pokojne naročnike:

FRANCES BOLTE, Library, Pa.
FRANCES STUPCA, Gilbert, Minn.
STEVE GRAHEK, Ely, Minn.
JOS. MAJERLE, Ely, Minn. (Minn.)
CATHERINE KOČEVAR, New Duluth,
MARY STRAUSS, Cleveland, O.
CHARLES VINTAR, Cleveland, O.
FRANK MEITZEN, New York, N.Y.
MICHAEL PERKO, Crested Butte, Colo.
MARY LUSTIG, Brooklyn, N.Y.
ELIZABETH GABRENJA, Cleveland, O.
ANTON JELENC, Girard, O.
REGINA MARKAČ, Lorain, O.
FRANCES GOMBAČ, Joliet, Ill.
JOSEPHINE KAMNIKAR, Sheboygan, Wis.
GEORGE VUKOVICH, Los Angeles, Calif.
CAROLINE ŠENICA, Oglesby, Ill.
JOSEPHINE MEGLEN, zastopnica Ave Ma-
rije, Pueblo, Colo.

Naj počtuvaajo v miru!

ji, je sedaj še nekako znosno življenje, ker pomaga Amerika; to se sedaj čuti povsod.

Pisala mi je pred nekaj meseci soproga mojega nečaka, ki je veterinar. Živela je pred vojsko v boljših razmerah, saj je bil njen oče večletni župan in okrožni zdravnik ter veleposestnik, da je shujšala za 17 kil ter zgubila dva najljubša otroka...

Smilila se mi je reva, pa sem od Vas mi poslanih stvari vzel in poslal nekaj ji v majhnem paketu. Ne veste, kako veliko veselje sem napravil ji s to malenkostjo! Vsa vesela mi je pisala, da riža že več let ni videla; s tisto malenkostjo bele moke so si po dolgem času spekli malo dobrega belega kruha in po dolgem času so si zopet skuhalo dobro črno kavo. Vsa hvaležna se mi je zahvaljevala za pošiljko in mislim, da sem dolžan Vam to sporočiti obenem z mojo najiskrenejšo zahvalo. Bog Vam naj povrne vse to. Pa tudi onim, ki so prispevali k temu!

Kaj naj Vam sporočam o sebi, da bi Vas zanimalo? V 74. letu starosti sem; hvala Bogu, doslej še za silo zdrav, da morem vršiti svoje posle tu. Včasih je pač zame malo težko za moja leta, ker

Loreto je pač znamenita božja pot — vedno dovolj romarjev, žal pa, da iz inozemstva sedaj le malo. Pač pridejo romarji iz Švice, celo iz Kanade iz Združenih držav Amerike, iz drugih krajev pa sedaj ne morejo priti, ker jim finančni minister in druge povojne razmere tega ne dovoljujejo. Dela se pa tu velika reklama za Loreto, celo filmali so ga. Neka dne utegneta tam v Ameriki celo v kakem kinu na platnem ga videti pred seboj. Mogoče boste spoznali tudi mene med drugimi tam v sv. Hišici, dasi se nisem nikjer silil v ospredje.

Iz domovine pa ne dobivam veliko poročil in še ta so jako žalostna. Duhovniki in redovniki tam morajo veliko trpeti preganjanja. Meseca maja so tam v Ljubljani zatrli jezuitski samostan, ondotne oo. jezuite pa po krivici obsodili na ječo in prisilno delo.

S tem pa končam svoje dolgo pismo. Ponovno se Vam zahvaljujem za vse, tu v sv. Hišici Marijini se pa hočem Vas, prečastiti, in vseh dobrotnikov hvaležno spominjati pri sv. maši in v svojih molitvah, da Vam dobrotljivi Bog obilo povrne to Vašo ljubav do mene, na tem in na onem svetu.

Slika predstavlja patra Otona Kocjana iz Ljubljane, duhovnika kapucinskega reda ilirske redovne provincije. Dolgo let je že penitencijar papeževe bazilike v Loretu v Italiji. Na levi ga vidite kot novomašnika l. 1898, na desni pa kot zlatomašnika leta 1948. Na Zapečku lahko berete pismo od njega.

BOG PLAČAJ, DOBROTNIKI

ZA SVETE MAŠE - Po \$90: J. Konchar, po \$50: M. Jereb; po \$45: A. Tomazic; po \$42: Rev. M. Cepon; po \$25: C. Stupca, J. Strelak, J. Knaus; po \$20: M. Osterman, C. Azman; po \$18: J. Gregorka; po \$17: S. Ritlop; po \$14: Mrs. Jeza; po \$13: C. Hocevar, J. Gliha; po \$12: Mrs. A. Cerkvnik, Mrs. F. Ivancich, Mr. Bambrich, Mrs. M. Tezak; po \$10: Mrs. V. Molle, A. Perko, J. Ray, M. Jenc, J. Shircel, M. Meitz, F. Stergas, J. Cesar, J. Hrvatin, J. Skufan, S. Kalisz; po \$8: Mrs. Mutz, Mrs. A. Russ, F. Kersman; po \$7.50: M. Sajovic; po \$7: M. Poljak, C. Fischer; po \$6: L. Schneider, J. Ravnik, M. Rosenberger; po \$5: Leber Druz., Mrs. Bokal, A. Kozjak, E. Toporis, F. Jakolin, S. Sekula, M. Jamnik, M. Marolt, M. Florjan, J. Poljak, M. Kopshe, M. Kriznik, M. Lavtizar, J. Cos, A. Kolbezen, J. Secnik, M. Pakiz, A. Chunta, J. Kirm, M. Princ, T. Zaller, A. Bricehnik, M. Grainer, J. Kastelic, M. Erchul, A. Nemeč, M. Jenc, M. Korovsec, J. Gacnik, J. Hiti, C. Verscaj, F. Završnik, M. Horzen, M. Grainer; po \$4.50: M. Plut; po \$4: A. Baselj, M. Kastelic, V. Kamnikar, M. Losey, L. Mortl, M. Selak, A. Pugel, U. Simonich, T. Kodolja, A. Erdach, V. Kunz, V. Ruppe, J. Pintar, Mrs. Chuchnik; po \$3.50: A. Preglet; po \$3: K. Butala, H. Bizjak, R. Resman, M. Kreni, B. Ancei, R. Cimperman, J. Turk, D. Jerome, Mrs. Kremesec, M. Hocevar, M. Hocevar, F. Vranichar, A. Jerina, M. Drobnich, Mrs. F. Buchar, A. Zakovich, J. Celesnik, M. Anzich, J. Peterka, K. Toporis, A. Tomazic, J. Strunge, R. Pozlep, F. Hocevar, M. Kalister, J. Ponikvar, M. Skulj, J. Kervin, F. Sme, K. Germovsek, K. Judnich, F. Holesek, L. Umek, F. Tolar, M. Zaletel; po \$2.50: M. Sraj Malover, Mrs. J. Persin; po \$2: M. Kapla, G. Stralner, M. Perko, Mrs. J. Sedmak, A. Pucel, C. Marolt, N. N., Mr. Mrs. J. Hocevar, M. Strukel, M. Tkalcic, Mrs. Janezic, A. Gornik, F. Zelle, Mrs. A. Zagar, B. Strahan, Mrs. J. Tichar, J. Kocjan, M. Tomec, H. Galicnik, J. Okoren, F. Kvaternik, G. Spretinjak, M. Perusek, A. Rosich, T. Terselic, J. Ogrinc, M. Cunk, T. Ellis, J. Jamnik, F. Klobuchar, A. Pelko, C. Zorman, R. Vidic, M. Ogrinc, T. Kodric, V. Rovtar, K. Povzek, M. Florjance, S. Prince, M. Fajfar, Mrs. Kodric, A. Crne, A. Levar, M. T. Versiz, V. Slana, A. Mozina, G. Urbas, C. Schuster, J. Perusek, J. Kolence, A. Savnik, J. Semel, J. Mramor, A. Sterk, A. Zupancich, T. Karger, R. Gorjanc, A. Derganc, R. Usnick, M. Videtic, V. Sustersic, A. Stimec, Perusek, F. Zadnik, M. Lackner, M. Pogorelc, Mrs. Gorisek, J. Russ, R. Jakos, A. Kotchevar; po \$1.50: M. Pakiz, Mrs. Volovlek, M. Marolt, L. Jerin; po \$1: F. Krahl, A. Urlick, J. Hocevar, M. Oblak, J. Hocevar, M. Marino, A. Filipich, Mrs. A. Delost, J. Kalcic, F. Ulchar, Mrs. Gersic, M. Kovach, A. Ellenich, M. Zore, F. Tomsich, J. Menard, M. Bespolec, J. Cankar, K. Erchul, M. Stariha, M. Plese, M. Smith, P. Podgornik, J. Mohar, A. Cajnar, Mrs. Strauss, F. Urbiha, J. Pintar, J. Zelko, F. Vine, M. Marincic, F. Kobal, L. Berce, M. Bahter, M. Sorsak, Mrs. Weber, A. Prapotnik, J. Papes, A. Rauter, Mrs. Kasener, L. Kastelic, Mrs. Windisman, J. Pasic, A. Rangus, R. Komatar, F. Kos, N. N., G. Sterinz, F. Krebelj, Mr. Starin, M. Skubic, F. Uhkar, R. Vovk, J. Erjavec, J. Savrsnik, T. Luzar, F. Sever, R. Dezelan, T. Terselic, M. Kompare, A. Urbas, M. Kunstal, A. Stupnik, A. Terlep, Mrs. Kolesar, C. Gradishar, Mrs. Blatnik, A. Jalovec, A. Treven, K. Mandel, M. Lavric, A. Baznik, B. Karlinger.

ZA LUČKE - Po \$5: J. Secnik, F. Koprivnik, M. Kocevar, A. Hocevar; po \$3: J. Turk, N. Urbas, J. Horvath, K. Lopic; po \$2.50: M. Rack, A. Zakrajsek, F. Lavrich, F. Holst; po \$2: Mrs. V. Molle, R. Cimperman, M. Kuznik, J. Markel, J. Kerzic, M. Kapla, P. Zalac, A. Jalovec, D. Jerome, M. Gorup, M. Rosenberger, F. Kastigar, Mrs. Cinco, A. Shircel Jr., C. Tezak, Mrs. J. Cerar, M. Volkar, M. Oblak; po \$1.50: J. Petek, M. Marino, J. Gregorka; po \$1: M. Javornik, A. Knauss, M. Fajfar, M. Poljak, F. Jakolin, N. N., L. Schneider, C. Fischer, D. Jozerny, A. Drolc, Mrs. Skerl, Mrs. Narobe, A. Znidarsch, A. Erdach, A. Cesnik, L. Berce, J. Starcar, A. Pelcic, M. Lake, Mrs. Blatnik, M. Sadar, G. Meterc, L. Izanec, V. Ruppe, V. Kunz, C. Tisovec, F. Krebelj, A. Savnik, J. Semel, A. Ban, M. Coprich, M. Jekarcic, M. Skulj, Mrs. A. Kocevar, A. Derganc, M. Perko, M. Tkalcic, M. Shircel, M. Kovach, A. Ellenich, J. Mesojedec, J. Kaus, Mrs. J. Spolar, Mrs. J. Papes, T. Zorc, M. Horzen, U. Simonich, Mrs. A. Delost, M. Nemanich, A. Jerina, M. Selak, Mrs. A. Russ, T. Kodolja, A. Pelcic; po \$0.50: J. Paul, M. Brezar, A. Pelko, L. Anzelc, J. Okoren, M. Stariha, F. Kvaternik, A. Treven, A. Brezovich, R. Lomasch, F. Biftence, M. Smith, M. Stukelj, Mrs. Erchul, M. Mrač, K. Grahek, M. Papes, M. Jerich, V. Desilic, F. Dropp, N. Janchar, Mrs. Kremesec, K. Brodarich, L. Jerin, A. Kutnar, A. Urlich; po .25¢: M. Madic; po .25¢: A. Prapotnik.

ZA SEMENIŠČE IN DRUGO - Po \$56.50: M. Jamnik; po \$40: F. N. Chicago; po \$10: J. Mihelich; po \$5: M. Jamnik, J. Habjan, Mrs. F. Velepec, N. N. Willard, J. Kaplan, C. Marolt, F. Plautz, M. Perko, N. N.; po \$4.50: F. Melaveo; po \$4: Mr. Ortar; po \$3: F. Ivancic, F. Pirs, B. Notar, J. Lindic, M. Kobe; po \$2.50: M. Sustarsic, J. Plut, S. Kobilly; po \$2: M. Kobal, J. Zelko, Mrs. Gornik, Mrs. Smrke, Mrs. Hajon, F. Baher, M. Kebe, L. Stanich, F. Mele, A. Vauri, M. Luzar; po \$1.50: M. Jenc, M. Artach; po \$1: H. Kraucur, J. Stimec, A. Borsnik, I. Kirm, R. Gabrielcic, A. Zupancic, A. Usnick, C. Gradishar, F. Juns, J. Pasdertz, M. Pakiz, J. Starcar, A. Strelkar, M. Bohle, M. Tkalcic, M. Kovach, M. Ferkul; po \$0.50: A. Cajnar, J. Ravnik, A. Kolbezen, H. Galicnik, F. Urbiha, A. Sterk, T. Hren, M. Shircel, M. Blatnik; po .15¢: J. Skerl.

ZAROMARSKI DOM - Po \$50: F. N. Chicago; po \$25: Leber Druz., Društvo sv. Anna stev. 170 KSKJ Chicago; po \$20: J. Mihelich; po \$5: N. N. Joliet, T. Kodolja, F. Bachnik, J. Hiki, F. Prhne, M. Kapla, J. Gregorka, M. Gorjanc, A. Plut, M. Ivanetic, V. Belec, L. Staut, Mr. Gorenc, Mrs. Levar, E. Beg, Mrs. M. Stranger, M. Kalister, A. Mlakar; po \$4: N. N.; po \$3: T. Kodric, A. Baselj, A. Perko; po \$2.50: Mrs. L. Belaj; po \$2: F. Jakolin, M. Grande; po \$1: R. Dezelan.

ZAHVALE

Zahvaljujejo se Bogu, presv. Srcu Jezusovemu, materi Božji, presv. Srcu Marijenu in Mariji za pridobljene milosti:

M. Jamnik, M. Sorsak, B. Ancei, E. Toporis, J. Habjan.

MR. MATT GORJANC 1 50
7740 SO. NEWLAND
OAKLAWN, ILL.

NARODNA IN UNIVERZITETNA KNJIŽNICA

DS

II 48 132 1949

996530223,11

COBISS

Cenik molitvenikou in d

1. Slovenske molitvenike imamo dvojne vrste:

MARIJA POMAGAJ, tiskan z debelimi črkami in zato zelo priporočljiv za starejše ljudi, z zlato obrezo in usnjatimi platnicami....\$1.75

DRUŽINSKI MOLITVENIK, z manjšimi črkami, mehki platnicami in navadno obrezo - za take, ki imajo dobre oči.....\$1.00

2. Imamo v zalogi tudi rožne vence različne vrste in barve. Cena od 50¢ (za otroke) do \$3.50.

3. Pri nas lahko dobite tudi pripravo za duhovnika, ko pride bolnika previdet. Ta priprava je v obliki križa, ki se lahko na steno obesi, ko ni v rabi. Znotraj tega križa so spravljene svečke, steklenica za blagoslovljeno vodo in bombaž. Dvojna cena: \$2.50 in \$5.00.

4. Nadalje imamo druge raznovrstne devocionalije, kot na pr. kipe, svetinje, verižice, posodice za blagoslovljeno vodo, itd.

5. Če slučajno nimamo, kar želite, lahko naročimo za vas, kakor na pr. angleške molitvenike, itd.

AVE MARIA, Box 608, Lemont, Illinois

SLOVENSKI STARŠI!

Ako želi Vaš sin služiti Bogu kot DUHOVNIK ali SAMOSTANSKI BRAT v redu sv. Frančiška asiškega, povejte mu, da lahko izpolni svojo željo pri slovenskih frančiškanih v Lemontu. Pokažite mu to oznanilo, ki je tudi v angleškem jeziku napisano, da ga bo lahko sam bral. Najlepša Vam hvala.

YOUNG MEN & BOYS

of Slovene nationality, who feel the call to serve God as PRIESTS or LAY BROTHERS in the Franciscan Order, founded by St. Francis of Assisi, are invited to make their desires known to the Slovene Franciscans in Lemont. For full particulars, write to

Very Rev. Commissary-Provincial
St. Mary's Seminary
Lemont, Illinois

